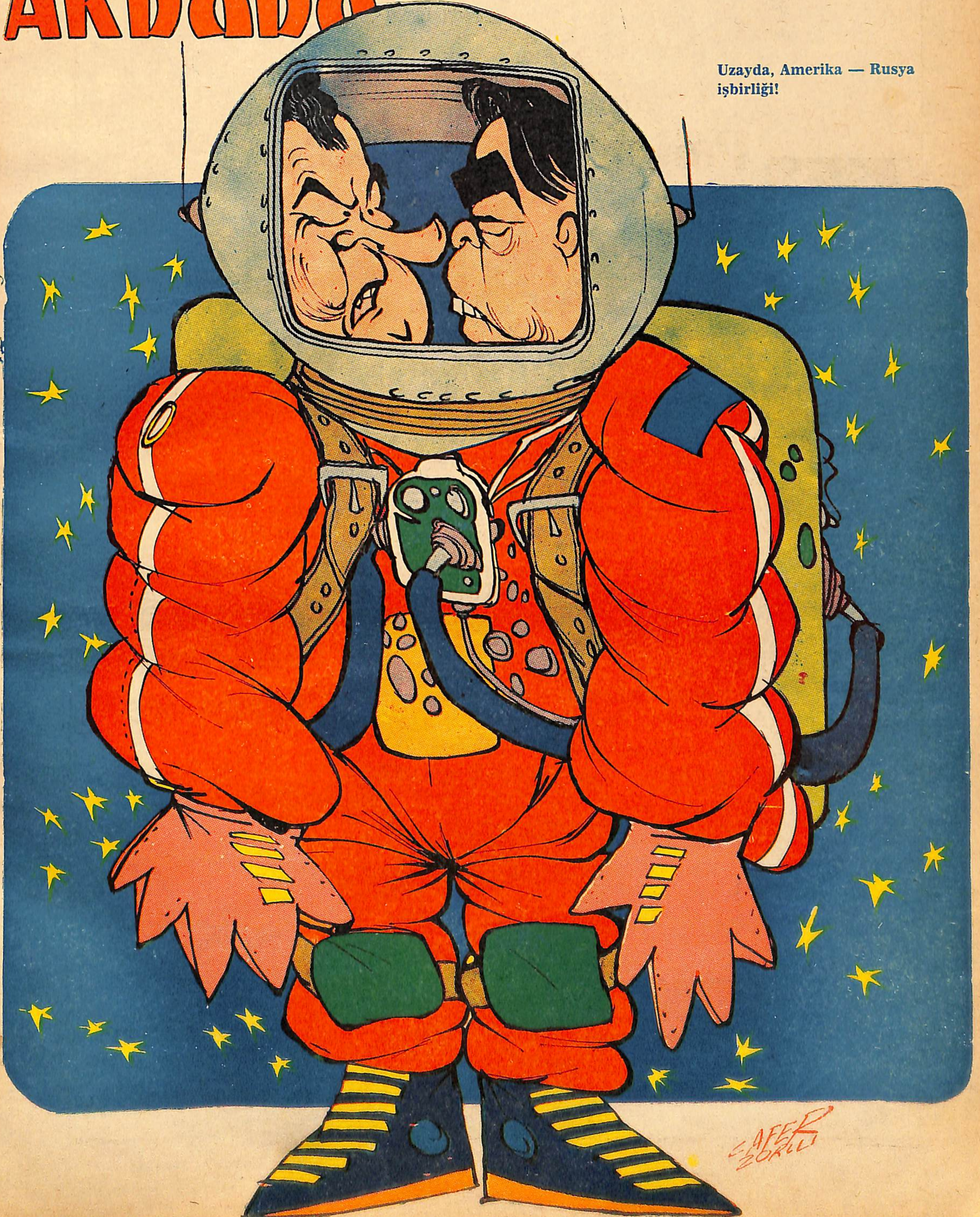
ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

Akbaba

Uzayda, Amerika — Rusya işbirliği!

İnce duvarlı Poli-üretan'lı AEG'lerle

Tasarruf

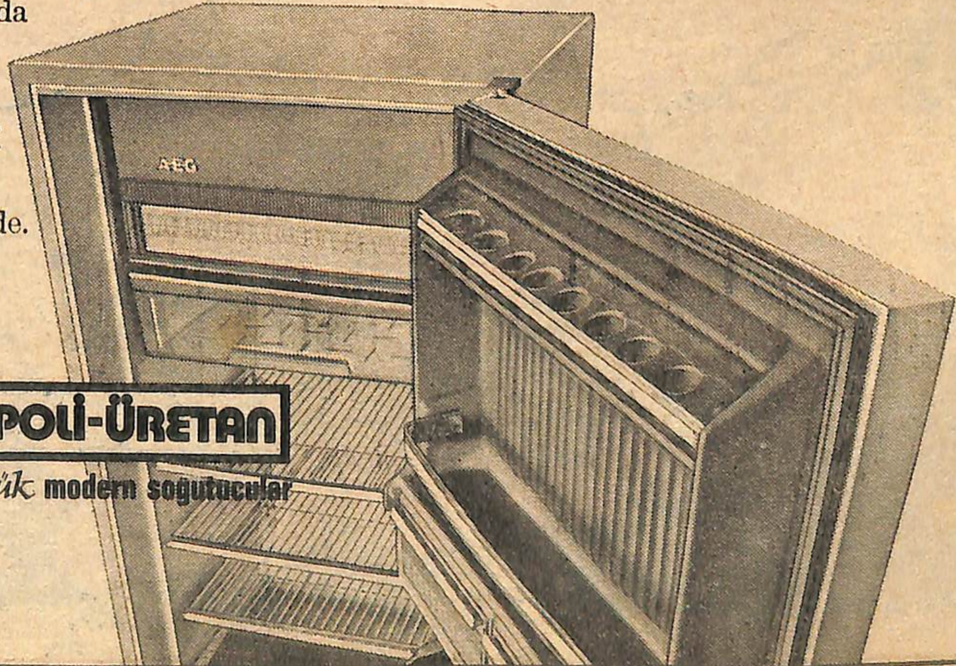
Yerden elektrikten paranızdan

✱Poli-üretan'lı (yani ince duvarlı) AEG soğutucuları, **yerden tasarruf** sağlıyor size. Daha az yer kapladıkları halde, daha çok yiyecek - içecek aldıkları için.

✱Poli-üretan'lı (yani ince duvarlı) AEG soğutucuları, **elektrik sarfiyatından tasarruf** sağlıyor size. Soğuğu en etkili şekilde koruyan Poli-üretan'la tecrit edildikleri için.

✱Poli-üretan'lı (yani ince duvarlı) AEG soğutucuları, **paranızdan da tasarruf** sağlıyor size. Aynı paraya, daha büyük bir iç hacim verdikleri için.

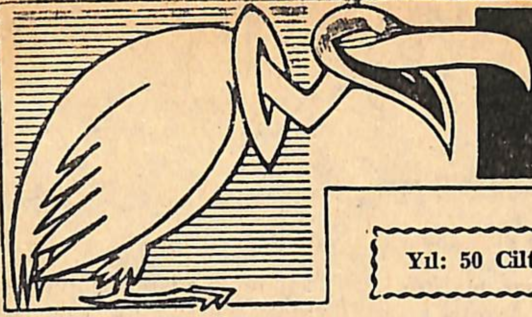
... Ve birbirinden cazip 4 güzelim renkte, 8 değişik boyda Poli-üretanlı soğutucuyu, <u>bu yıl yalnız AEG sunuyor size.</u> En yakın AEG Bayinizde.

AEG | POLİ-ÜRETAN

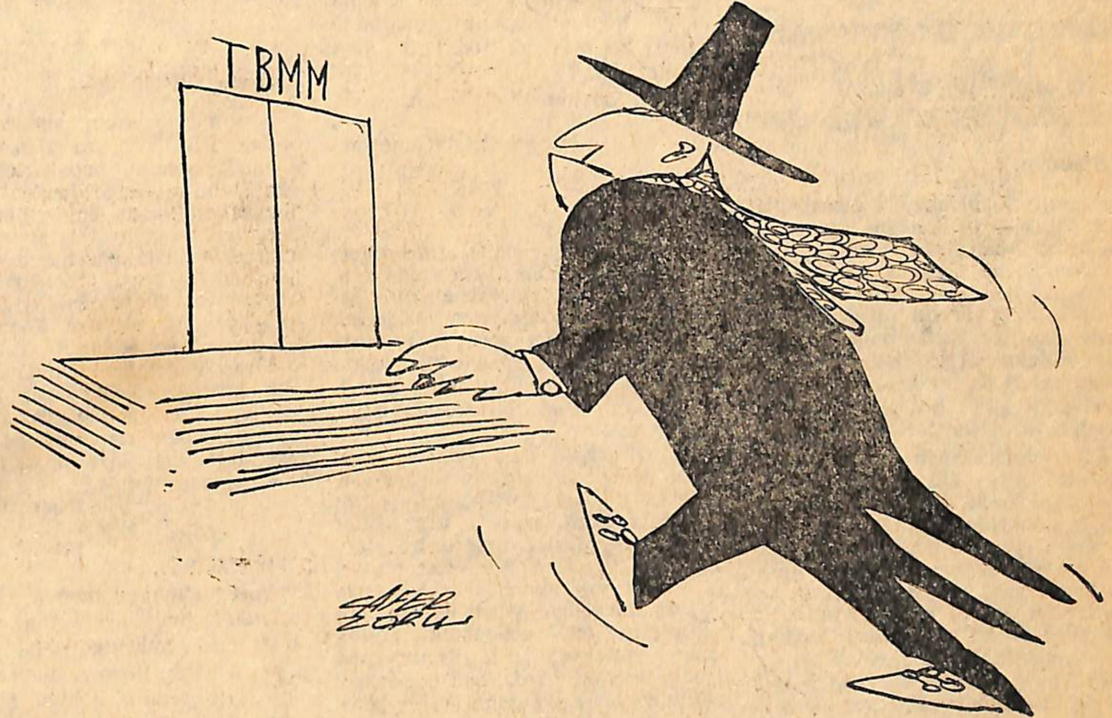
içi *daha büyük* modern soğutucular

(Manajans : 1665 — 88)

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 27 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Haziran 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Mecliste, kravat takma mecburiyeti kondu. — Gazeteler —

MUHALİF!

İAGO'LAR

İKİ nokta arasındaki en kısa yolun düz çizgi olduğu kuralı, geometrinin bir numaralı dayanağıdır. Açık, basit, kesin bir kuraldır bu. Âdeta estetik bir sağlamlığı vardır.

Öyle ki, insanların değer yargılarında da düz çizgi biçimindeki tutumlara üstün not verilir. «Doğru,» «dosdoğru,» «dimdik» gibi sözcükler öğücü sıfatlardır.

Bunların tersi anlamdaki deyimler ise kınanacak davranışlara uygulanır:

«Dolaylı»...
«Dolambaçlı»...
«Eğile büküle»... v.b.

Dünya tiyatro edebiyatının en melûn kişisi, «Othello» daki İago tipidir. Yüzyıllardan beri insan namussuzluğunun en berbat örneği diye kayda geçmiş olan bu adamın başlıca özelliği ise şudur:

Kötülüğünü başkasına yaptırmak.

Tiyatro edebiyatında dünyanın bütün emniyet arşivlerindeki suç koleksiyonlarına taş çıkartacak kadar feci alçaklıklar, zulümler, cinayetler vardır. «Othello» daki büyük vukuat, mâsum bir zevcenin aşiftelik töhmetiyle gırtlaklanmasıdır nihayet.

Her yıl her ülkede kimbilir kaç kere tekrarlanan bu âdi suçu tiyatronun bir numaralı hınzırlığı mertebesine yükselten nokta, İago'nun sonucu plânlayarak kıskanç kocayı o suça adım adım itişidir. Zavallı adam, karısını boş yere boğduktan sonra dövünür ve günahını canıyla öderken; İago'nun durumu geriden kıs kıs gülerek izleyişi, seyircilerin üstünde unutulmaz bir etki yapar.

Gerçek hayattaki İago'lar her zaman o kadar hesaplı ve bilinçli olmaz. Yaptıklarının —daha doğrusu yapmak isteyip de yapamadıkları ve o yüzden başkalarına yaptırdıklarının— yanlışlığını şöyle böyle sezer, aracı kullanma gereğini de zaten o nedenle duyarlar. Ama İago kadar plânlı davranmasalar da tutumlarının görüntüsü aynı derecede çirkin, sonuçlar aynı derecede korkunç olur.

Türkiye'nin yakın geçmişinde o türlü tragedya örnekleri yazık ki boldur. Birtakım özel çıkar yahut niyet sahipleri —bilerek bilmeyerek, hesaplayarak yahut düşünmeden— kurbanlarını adım adım çeşitli suçlara itmiş, sonra onlar bu hataları çok ağır bedellere öderken korkunç sonuçları kenardan sessizce seyretmişlerdir.

Yine ne yazık ki bu tür toplum İago'ları bizde hep adına aydın denilen kişiler yahut mutlu azınlık üyeleri arasından çıkmaktadır.

Menderes'i kendi kerametine inandıran onlardır.

Aydemir'i Bonaparte'lik hayâllerine kaptıran onlardır.

Son yılların anarşist eylemcilerini, kestirme devrim şarkılarıyla çileden çıkaran da onlar...

Şimdi Türkiye karışık ve belâlı bir dönemi kapayıp yeni bir atılma girişmenin eşiğinde. Ekonomik yeteneklerimiz bunu yalnız mümkün kılan değil, zorlayan bir çizgide. Ordumuz gerek 12 Mart Muhtırasıyla, gerek süregelen tutumuyla reformların bir an önce gerçekleştirilip olağanüstü duruma son vermek istediğini ispatlamış. Siyasî partilerimiz demokrasiyi rayına oturtmak için reformları desteklemeye, sonra da düzenin sağlığı uğruna bazı temel noktalarda işbirliği yapmaya hazır.

Halk derseniz, katıksız özgürlük, egemenlik, kalkınma ve iş istediğini her fırsatta belli etmekte.

— Öyleyse mesele nedir? diyeceksiniz.

Bilmiyoruz. İago'luğun yeni örneklerine sorun.

Bunlar «kendilerince malûm» niyetlerle toplumumuzun havasını bulandırmak için yılan hikâyesine dönmüş belirsiz tehlike, bunalım, belâ masalları uydurmakta, fısıltı yaymakta, cadı kazanı kaynatmakta yarış ediyorlar biribirleriyle.

Bütün dertleri, olağanüstü durumu müzminleştirmek, seçimlere uygun ortamın yaratılmasını geciktirmek, yetkili kişileri o yönde yanlış kararlara itmek.

Bu çabaları boşa çıkarmak için elimizden geleni yapmak hepimizin 1972 yaz başındaki açık seçik görevidir.

AKBABA

— ....!

Ecevit — Ben de sandıktan çıktım Paşam!..

Yurt DIŞINA NİÇİN Çıktınız ?

Yalçın KAYA

Efendim,

Değerli bankanızın düzenlediği «100 Mark — 100 kelime» yarışmasını ilginç bulduğumu söylemekten kendimi alamıyacağımı özellikle bildirmeme izin vermenizi bütün içtenliğimle diliyorum. Yarışmanın ilk şartı olan 100 Markı daha önceden gönderdiğimi ayrıca belirtmeye gerekçe yoksa da bir kere yazmış bulunduğum için değerli zamanınızı aldığımı üzülerek itiraf ediyorum.

«Yurt dışına niçin çıktınız?» şeklindeki soruya 100 kelimelik sınırı aşmadan cevap vermek bana biraz güç gözükmekle birlikte bu sınırı aşmamaya elimden geldiği kadar gayret edeceğime inanabilirsiniz. Şuraya kadar yazdıklarım (bir eksik veya fazlası ile) 70 kelimeyi bulduğuna göre 30 kelime yazma hakkım var demektir. Yalnız bundan bir önceki ve «şuraya kadar» sözleriyle başlayan cümlede 19, halen yazmakta devam ettiğim şu cümlede de 18 kelime kullandığımdan yarışma dışı kaldığımı anlıyorum.

100 Markı adresime geri göndermenizi rica ederken başarı diler, selâm ve saygılarımı sunarım.

Nazmi Soysal

* * *

Beyefendi,

Hemşerilerden duydum ki, yüz tane kel yarıştırıp seyri için 100 Mark'a bilet kesecekmişiniz. Vallahi biz burda kırk para vermeden televizyonda neler seyrediyoz. Bu âlette gece gündüz anadan doğma kızlar hoplata hoplata koşarkene kelleri seyretmeye 100 Fenik bile vermeyiz.

Sonra söylemedi demeyin.

Mitat Günaşan

* * *

Efendim,

Yurt dışına, memleketime döviz getirmek için çıktım. Bu arada kendimin ve Türkiye'deki ailemin geçimi sağlanmakta, ayrıca ileride kuracağım mobilya atelyesi için de ikiyüz bin lira sermaye birikmekte ise de esas gayem, yurda döviz sağlamaktadır. Radyolarımız da böyle söylüyor.

Tahvil sahibi olan arkadaşlar adına benim de size bir sorum var. Gazete ilânları «Bankanın sattığı tahviller kur'a yoluyla itfa edilir» diyor. Arkadaşlar itfanın ne olduğunu bilmiyorlar. Ben «İtfa etmek, kötü bir şey etmek değildir» diye bütün mânasiyle sabah akşam izah ediyorsam da, anlamadıkları gibi, inanmıyorlar da... Siz resmen bana yazıp izah ederseniz, ben onlara sözümün doğru olduğunu vesikayla ispat etmiş olurum.

Zafer Paçacıoğlu

* * *

Bey kardeş,

Ben, Almanya'da çalışan bir Türk kadınıyım. Yurt dışına çıkışımın sebebi, düşüncesizliğimdir. Kadının yeri yuvadır, fabrika değil.

Türkiye'deki kadınlar bir oturup bin şükretsinler. Avrupa kadını erkek gibi çalışmak zorunda.

Sevgi Karaman

* * *

Sayın büyüğüm,

Benim işim yoktu. Almanya'ya giderek Türkiye'yi bir işsizden kurtarmak istedim. Fedakârlığım takdir edilmez sanıyordum. Yanılmışım. Devletimizin bütün ileri gelenlerinden teşekkür telgrafları aldım. Gitmekle kalkınma hızımızı artırıyormuşum. Parti genel başkanları, ticaret ve sanayi odaları, ziraat ve plâj odaları, sendika kodamanları da telgraf yolladılar.

Sivas Valisi beni bandoyla yolcu etti. Edirne'ye kadar bütün şehirlerde beni bandoyla, bayraklarla karşıladılar. «Gidişin olsun da, gelişin olmasın!» çığrışları arasında alkışlarla uğurlandım.

Beşir Döğentaşı

* * *

Müdür bey,

Yurt dışına çıkmamın sebebini sen sor, ben söyleyeyim. İyi bir işim vardı. Lokantacıydım. Müşterim de vardı. Buna rağmen bir şeyler dürttü, çıktım geldim. Şimdi Almanya'da eski işimi arıyorum. İnşaat işçiliği nerde, lokantacılık nerde! Bir de halkı başka, geleneği başka.

Ama, dön desen, yine de dönmem. Niye?... Vallahi bilmiyorum. Belki serbestlik, karı kız bolluğu...

O. Rıza Kırlar

* * *

Ağbiler, ablalar,

Dışarıya çıkmak suç mu? Niçin çıktıysam çıktım, size ne?!. İş Bulma Kurumuna müracaat ettiğim günden beri hep bu soru. Memur sordu, âmir sordu, hademe sordu, anam sordu, babam sordu, nişanlım sordu, onun ana babası sordu, akrabalar sordu, komşular sordu, bekçi sordu, pasaport polisi sordu, komiser sordu, trende öbür yolcular sordu, sordu oğlu sordu.

Şimdi de Almanlar soruyorlar:

— Burada ne işin var? Memleketine niye dönmüyorsun?

Bir de sizin bankaya mı hesap vereceğiz?.. Ben anama soruyor muyum «Dünyaya niye çıktım?» diye?

Halil Üçkardeş

* * *

Selâmünaleyküm,

Sualiniz Allah nazarında da, kul nazarında da makbul ve münasiptir. O güzelim camileri, o güzelim türbeleri, o gazileri, o fatihleri, o nur yüzleri bırakıp yurt dışına çıkmak hangi akla hizmettir? Kendi memleketini ihya edecek yerde küffarın diyarını imar ve ihya etmek ne demektir?

O zaman benim burada işim nedir?... Benim işim, Müslüman çocuklarına doğru yolu göstermek; otomobil ve iş kazaları, cinayet ve bunun yanında kazara hastalık yüzünden vefat eden ırkdaşlarımızın dinî kaidelere uygun olarak ve ezansız topraklarda ölmenin utancını duyarak yerin dibine geçmelerine yardım etmektir.

Allah cümlemizi bağışlaya!

Wadenmaden İmamı Salih Bartın

* * *

Sayın müdürlük,

Bence, imkân olsa da herkes yurt dışında çalışıp para kazanmalı. Memleket bir tatilhane olmalı ve ancak yaz aylarında dolmalı...

Fikir bizden, beğenip beğenmemek sizden.

Şu itfa denen karın ağrısı ne Allahaşkına?... Küfürse, erkekçe ve açık açık yazın.

S. Fahri Çoker

* * *

Sayın abi,

Benim için Almanya demek, Magirüs demek. Bir otobüs parası tamamladım mı, bağlasalar durmam. Arabanın adı şimdiden hazır. Onu bulmak da kolay olmadı. Bir ara «yolların kralı» diye düşünüyordum. Sonra caydım. Kral ne demek? Türk'lerin tarihinde kral yoktur. Bey vardır, han vardır, sultan vardır.

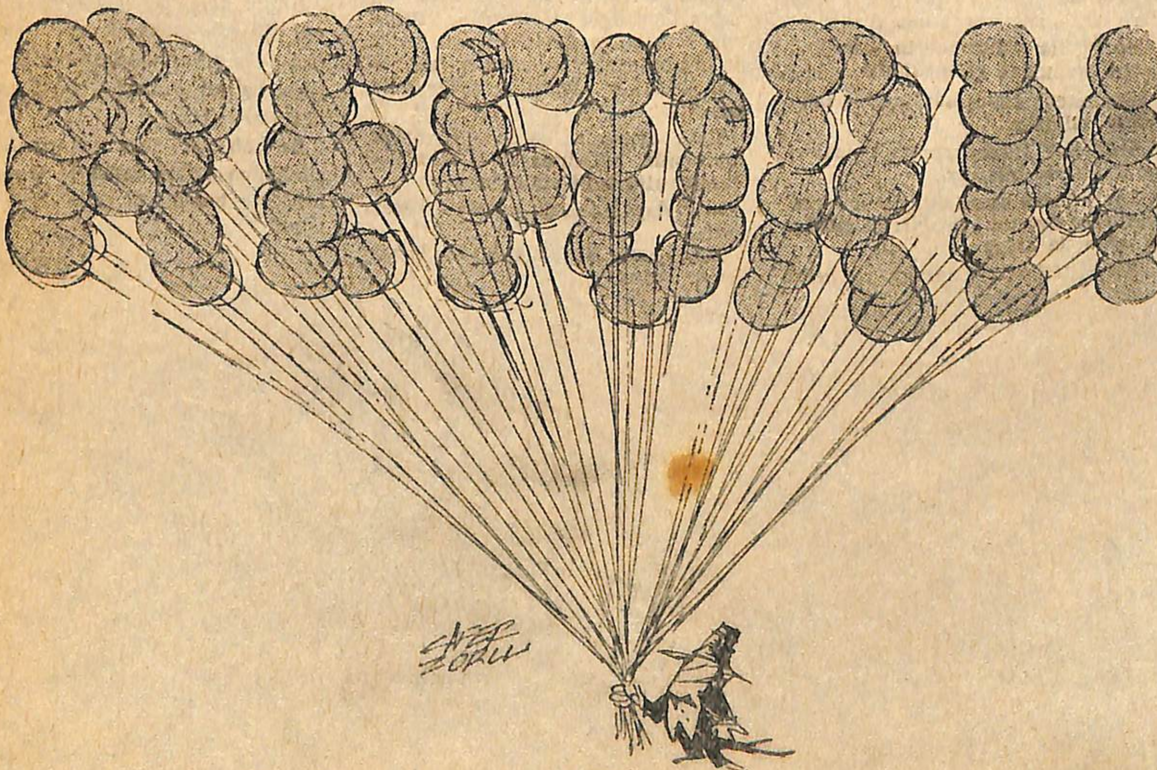
«Yolların sultanı» olsun dedim. Bilecikli Rafet:

— Olmaz, dedi. Sultanlık kalktı.

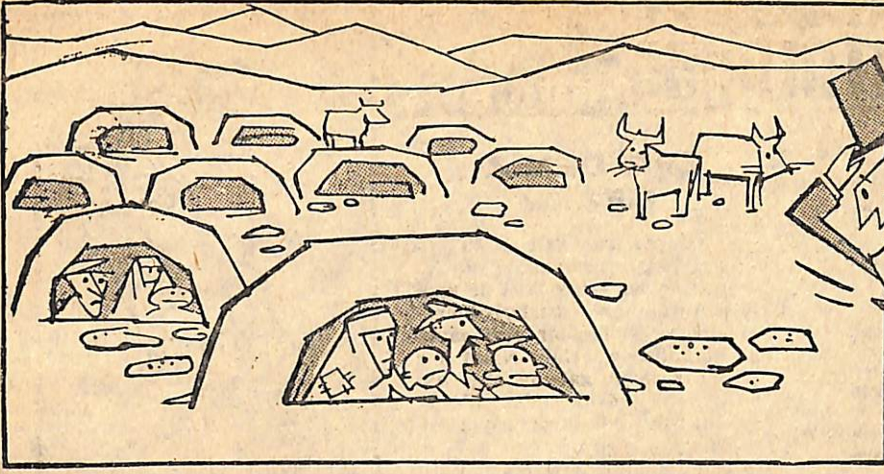
Yalan değil. Pisipisine başımı niye belâya sokayım?

Şimdi arabanın adını «yolların genel başkanı» koymaya karar verdim. Hele para bir tamamlansın da...

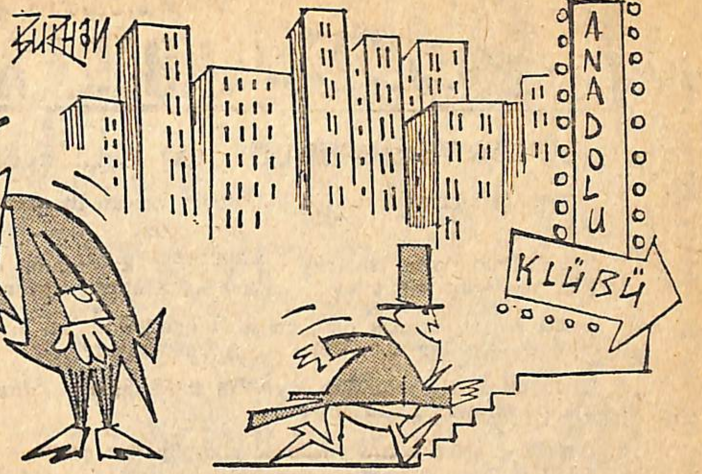
Nurettin Alkan

Yazısız

Anadolu'ya selâm...

Anadolu Klübüne devam!

Bay müdür,

Her işin başı kısmettir. Kısmet olmasaydı, Almanya'ya adımımı atamazdım. Burada yiyecek patatesim, içecek biram varmış; gelmişim.

Siz ayrıca tahvil de satıyorsunuz. Tahvillerin itfa edilmesi diye bir dalga oluyormuş, arkadaşlar ona çok bozuluyorlar. Kokoreç Hakkı:

— Benimkini itfa edecek adamın alnını karışlarım, diyor. Ben, tahvilime anlamadığım şeyi yaptırtmam. Yapanı o dakika uçururum.

Ben onlar gibi cahil değilim. İtfanın ne olduğunu bilirim. Kendilerine itfanın itfaiyeden geldiğini söyledim. «Müddeti dolup yanacak tahvilleri itfa muamelesine tâbi tutarsan yanmaz, müddeti uzar» diye anlatmaya çalıştım. Fakat kafaları almadı. Her gün, her saat sorup duruyorlar. Böyle giderse, patates, Kur'an çarpsın, çıldıracağım!...

Ne olur, gazetelere bir makale verin de şunu bir iyice açıklayın.

Hamdi Aslanalp

* * *

Merhaba efendim,

Bir kadın cenneti olan Avrupa'da bulunuşum, hür bir yaratık olma emeline dayanıyor. Her bakımdan hür olma, olabilme emeline...

Memleketimiz ne yazık ki bir erkek cenneti.

Nermin Beleren

* * *

Sayın jüri,

1. Nihat Erim Kabinesinin düşmesi üzerine ülkeden ayrılıp dışarıda çalışmaya başladım. Şimdi bütün işim, Mark biriktirip memlekete yollamak ve Hazinedeki döviz yığını karşısında şaşkınlığa düşenleri büsbütün şaşırtmak.

Arif Gökdere

* * *

Möhterem efendi,

Ben yurt dışına şunun için çıktım ki, milletim kalkınsın. Elhamdülillâh her noksanım tamam olmaktan başka, karnım doymasından mada Maraşlı Yusuf gibi ayileme para göndermeyip aç sefil bırakılmaz.

Nâzik ellerinizden sıkar, kandiliniz mubarek olsun.

Hayrullah Şekeröz

* * *

Sayın bay,

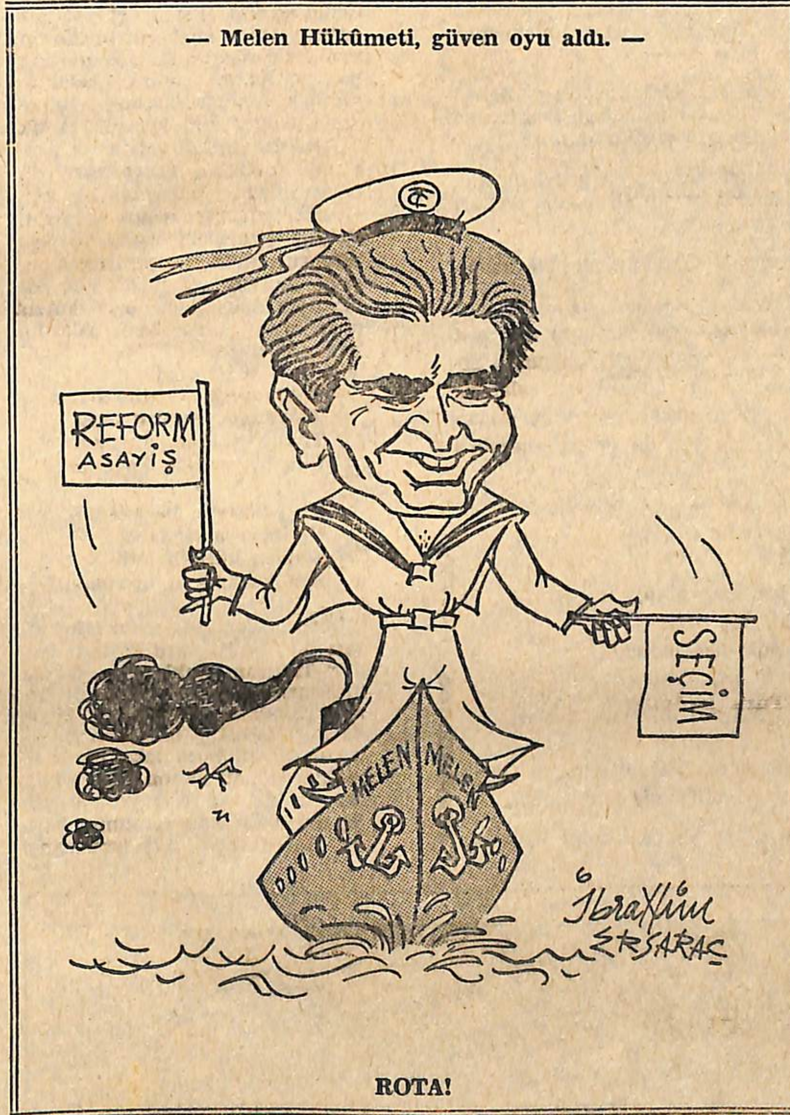
Orman Fakültesinden mezun olduğum zaman açık bulunan Budak Araştırma Şefliği için bakanlığa başvurmuştum. Kabul etmediler. Onun yerine şef yardımcılığı teklif edildi. Bunu da ben kabul etmedim. Almanya'ya gelişim bu yüzden oldu. Ford Fabrikasında helâ temizliyorum ama, mutluyum. Çünkü şef yardımcılığını kabul edip tahsilimin şerefini ayaklar altına aldırtmadım.

Bir gün talih yüzüme gülecek. Bir inançladır ki, asıl mesleğimle ilişkimi kesmemeye çalışıyorum. Fabrikadaki tuvalette (boş zamanlarımda) boyuna kitap okuyorum. Elimdeki son kitap «Alman Kerestelerinde Budak Boşlukları ve Zararlı Sonuçları» adlı bir inceleme.

Mete Hıdırlı

Yalçın KAYA

— Melen Hükûmeti, güven oyu aldı. —

ROTA!

— Et sıkıntısı çekiliyor! —

BÜYÜK VE DÜŞÜNDÜRÜCÜ VECİZELER

* Damadı dondurmacı olan kömürcünün yazdan da pervası olmaz.
* Bilezik, kadınların kollarına takılacağına, koyunlarda olduğu gibi, ağızlarına takılmalı ki kazara içine kimse düşmesin.
* Acaba rüşvet, iltimas filân da millî âdetlerimizden midir ki, çeki taşı gibi bir türlü kolay kolay kalkamıyor?
* İnsan dilsizlikle sağırlığın kıymetini ancak geveze kimselerle ahbap olduktan sonra anlar.
* Zenciler traştan sonra yüzlerine pudra yerine çekilmiş kahve yahut da kakao sürseler daha yakışıklı olur gibime gelir.
* Asma kabağına üç delik açın, o da olur bir zurna. Fakat asıl marifet lâhanadan davul ve pırasadan kaval yapabilmektir.
* İki azgın kedi biribirleriyle kıyasıya kavga ederken üzerlerine birer kaşık yoğurt dökün. Kavgayı bırakıp kardeş gibi biribirlerini yalamaya başlarlar.
* «Herkes ektiğini biçer» sözü ne kadar yanlıştır. Gerçi bahçıvanlar için öyledir; fakat bir de mezarcılara bakın: Durmadan insan ekerler, ama hiç insan biçtiklerini gördünüz mü?
* Eğer denizlerde tuzlu sular yerine süt olsaydı ne güzel olurdu. Yüzbinlerce vapur pervanesi bizlere her gün Himalaya dağları büyüklüğünde tereyağı tepeleri hazırlardı.
* Âşıklar büyük hatiplere benzerler: Yalnız dinlenilmelerini isterler, cevaba ihtiyaçları yoktur.
* Evlenmesinden beş ay sonra nur topu gibi bir oğlu dünyaya gelen adam telâşla doktora koşar; vakitsiz baba oluşunun sebebini sorar. Doktor ona şu cevabı verir: «Ziyanı yok evlâdım. Böyle sıhhî kazalar çoğunlukla ilk çocukta vâki olur; ondan sonrakilerin kaçar aylık doğduklarını sen de farkedemezsin.»

FUTBOLCULARIN ŞARKISI

Bugün adamakıllı, mükemmel bir maç oldu;
Tam ondokuz entbolle yirmisekiz taç oldu.
Say bakalım hakem bey, gollerimiz kaç oldu?
Tam ondokuz entbolle yirmisekiz taç oldu.

Forlar hep ıska geçti, markaj durmadı haflar;
Birbirine karıştı, çorbaya döndü saflar;
Penaltılar, favller, daha bir sürü gaflar;
Say bakalım hakem bey, gollerimiz kaç oldu?..

BİR DENİZ GEZİSİ

(Geçenlerde şair Halil Nihat ve şair Hamamî Zade İhsan beyler —her ikisi de kırk elli yılın ünlü şairleriydiler— Rize'ye kadar bir gezi yapıp dönmüşlerdi. Halil Nihat bey bu gezisini kaleme alıp Akbaba'ya yolladığından, biz de onu memnunlukla yayınlıyoruz:)

«Ha bu çıkan ayun yirmusunda Rize'den kalktık. Havamız hafif bir cun doğusuydu ama, bir cun evelki deşetli lodosun tensiri bakiydi henüz. Ol sebep tedum bizim İhsan'a çi yalahuz latin yelçeni açalum, vermesun tenuz bize ziyanlık. İhsan tedu baa çi: Adam sen de, Laz'ın ölümü sudan olsun. Derçen efendum uzun sözün kısası. Açtık yelçenleri, vurduk çendumuzu tenuza. Sabahın seher vaktiydi. Güneş kırmızı pakurdan bir tepsi cibi tenuzdan henüz çıkaydu. Yaktuk çığaraları, geçtik çupeşteye kurulduk. İhsan altı çemençeyi, başladı çalmaya. Var idi bir uşak daha tayfa, o da kalktı oynamaya... İhsan hem çalardu, hem türçü söylerdi:

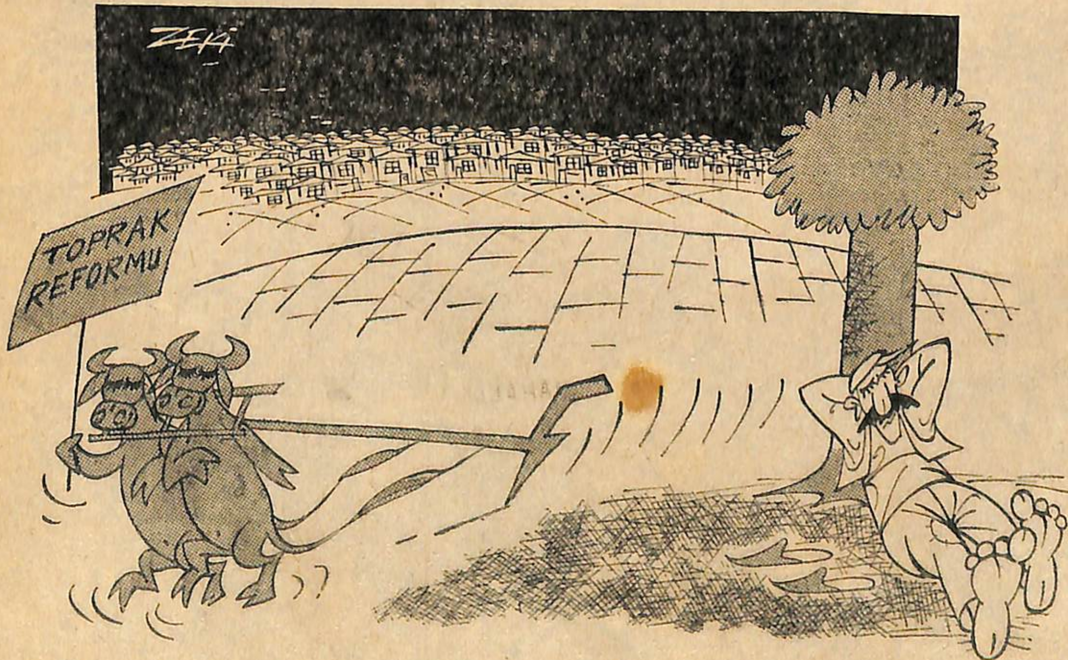
Tokludur hey zalim toklu
Toklunun yavrusu oklu
Tokluyu aldum koynuma
Çünalı yazdum boynuma.

Ne bakarsun bacadan
Gözlerin alacadan
Senden küçüğü citti
Sen korkarsun kocadan.

Derçen efendum, uzun lâfın kısası bu minval üzre içi saat celdük Trabzan açuklarına. Orada ürüzcarla barabar çıktı bir tenüz efendum çi sular ha böyle dağlar çibi celüp üzerimizden geçeydi. Bizim koca taka tenüz üzerinde döndü ilimon kabuğuna... Bu esnada bir kılıç paluğu celdi, musallat oldu cemunun başına. Domuz oğlu domuzun sançi bizim ile bir hisabı çitabı var imiş çibi. Kaldırıp kuyruğunu içide bir aşururdu tenüzün üzerinden içeriye... Canım sıkıldi, aldım baltayı, yaradana sığınıp çaldım ise kuyruğunun dibine, kuyruk kaldı bu yana cövde düştü tenüze. İhsan der baa: Niye kıydın o cana? Tedüm: Nasıl kıymam? Biz kıymasak o kıyar idi bize... Derçen İhsan sordu çim: Ha bu kılıç olsun diğer paluklar olsun ne yerler tenüzün dibinde? Tedüm: Ne bulsalar yerler. Tedü: Yengeçi, pavuryayı da yerler mi? Tedüm: Yerler ya!... Tedü: Yengeç bunların ağzını ısırmaz mı? Tedüm: Bunlar çiğnemeden yutarlar. Tedü: Ha bu palukların padişahı çimdur? Tedüm: Yunustur. Tedü: Hançi Yunus? Bizim Ruşen Hoca'nın damadı Yunus mudur, yoksam Yunus Nadi tedükleri mi? Tedüm: Yok canum, yunus paluğu yok mu, işte odur. Tedü: Ne sebepten yunus komuşlardır onun adını? Tedüm: Zamanı availde Yunus adında bir Rizeli gemici uşağı bu paluğun üzerine binip Urusya'yı fethe çıkmiştur, ol sebepten yunus kodular adını... Tekrardan sordu baa çi: Hamsiye çim komuştur ad? Tedüm: Helbet indi biri tenüzün dibine, kodu bunların hepsine birer ad. Derçen efendum uzun sözün kısası, ha böyle söyleşerek, sohbet ederek celdük İnebolu'ya. Orada mayna edüp yelçenleri, vurduk baştan karaya...»

Osman Cemal KAYGILI

Yazısız

Yunus Emre yolunda

Çıktım Bağlarbaşı'na
Elimde cam fenerle;
Yârin hilâl kaşına
Çivi çaktım keserle

Çamlıca'da bağım var,
Makarnadan ağım var.
Aşureden yağım var
Dün getirdim semerle.

Ayvalar hep yarılmış,
Üzüm nara sarılmış;
Bilmem neden darılmış
Şişkebabı dönerle?..

Benim Şeyhim Falih'tir;
Her hizmete salihtir.
Bu ne biçim talihtir?
Terle bire ha terle!..

Terlenir mi kasımda?
Ayran var mı tasımda?
Dün gece bir hısımda
Misafirdik teberle...

Derviş Osman hû çeker,
Tayyareden su çeker;
Bazan şu tatlı şeker
Yarış eder biberle.

YELPAZE Refik ERDURAN

INCELE INCELE...

HATIRLAR MISINIZ, birkaç yıl önce Avrupa'da basılan atlaslardan birinde İstanbul yerine Constantinople yazıldı diye basınımızda kıyamet kopmuş, ulusal onurumuza indirilen bu alçakça hakaret darbesine karşı ateş püskürülmüştü?

Ben çok iyi hatırlıyor, hatırladıkça da gülüyorum. Çünkü bugün kendi evimin çevresinde yaptığım küçücük bir araştırmanın sonuçları o darbeye taş çıkarttı.

Önce o araştırmayı yapmayı nereden akıl ettiğimi anlatayım.

Toplum dergisinin son sayılarından birinde Mehmet Şahin adlı bir üniversite öğrencisinin dilimiz üstüne bir mektubu yayınlandı. Delikanlı basınımızda yabancı dil bilgiçliği taslayanlara, radyoda «Fethi — Orhan — Faik üçlüsü» diyecek yerde «triyosu» diyenlere falan, haklı olarak çattıktan sonra teşekkür için «mersi» sözcüğünün kullanılmasına da şöyle karşı çıkıyor:

«Sen mersi derken bir gereği, kalıplaşmış bir kuralı yerine getiriyorsun. Sözünde duygudan iz yok. Oysa bir Anadolu kadını yardımına tüm içtenliğiyle, hoşnutluk duygusuyla karşılık verir:

— Sağ ol, çok yaşayasın, var olasın... gibi.

Öyleyse mersi seni inceltmiyor; tersine alçaltıyor, toplum dışı yapıyor. Kullanma onu.»

Haklısın Mehmet Şahin kardeşim, yerden göğe kadar haklısın. Ne de güzel yazmışsın! Sağ olasın, var olasın...

Ancak, hangi toplumun dışına düşmekten söz ediyorsun kuzum? Dediklerin Anadolu için de, büyük kentlerimizin Türk kişiliğini az çok koruyabilmiş çevreleri için de doğrudur. Neylersin ki toplumların genellikle beğenilerinin belirlenmesinde de mutlu azınlıklar sayılarıyla ölçülemiyecek oranda etkili olurlar.

Bizim mutlu azınlığımızın beğenisi ne yönde «incelmekte», farkında mısın genç dostum?

Gazeteciliğin masa başında ahkâm kesmek ötesinde çalışma ve araştırma gerektirdiği hep söylenir ya; ben de işte şu sorunun cevabını kendi bacaklarım ve gözlerimle arayıvereyim dedim.

Şu sıra Erenköy'de oturuyorum. Bizim evin önünden elli metre kadar yürününce Bağdat Caddesine çıkılıyor. Ethemefendi kavşağı ile Şaşkınbakkal arası da birkaç yüz metre.

Çocukluğumda bu caddenin iki yanında çamlıklı bahçeler ve biribirinden güzel ahşap evler vardı. Dükkân diye hep sahiplerinin adıyla bilinen Manav Ahmet, Kasap Mehmet, Bakkal Hüseyin, Berber Veli'den başka bir şey göze çarpmazdı pek.

Çınardibi'nde kâh Naşit, kâh Dümbüllü, bazan da Raşit Rıza topluklukları oynarlardı.

Eğlence diye bir de Rasim Pastahanesi vardı; en hızlı kırıştırmalar orada dondurma yerken bakışılarak başlardı...

Arada hiç görmeden yıllar sonra buraya dönüverseydim, tanıyamazdım semti.

O güzelim evlerle bahçelerin bir teki kalmamış. Hepsinin yerinde biribirinin aynı apartman blokları kurulu. En küçük bir Türk özelliği olmayan, eşlerini dünyanın bütün türedi kentlerinde görebileceğiniz, kişiliksiz beton yığınları...

Çınardibi'nde bir İtalyan filmi gösteriliyor. Afişlerine bakarsanız adı «Şehvet ve Korku». Ama bu başlık, ilgililere semtin yeni havası için de yeteri kadar çarpıcı görünmemiş olmalı ki; sinemanın kapısının üstündeki resimli ilânda kocaman harflerle açıklanan ad biraz değişik: «Şehvet Okulu.»

Rasim'in karşı sırasında bir CAFE POOL açılmış.

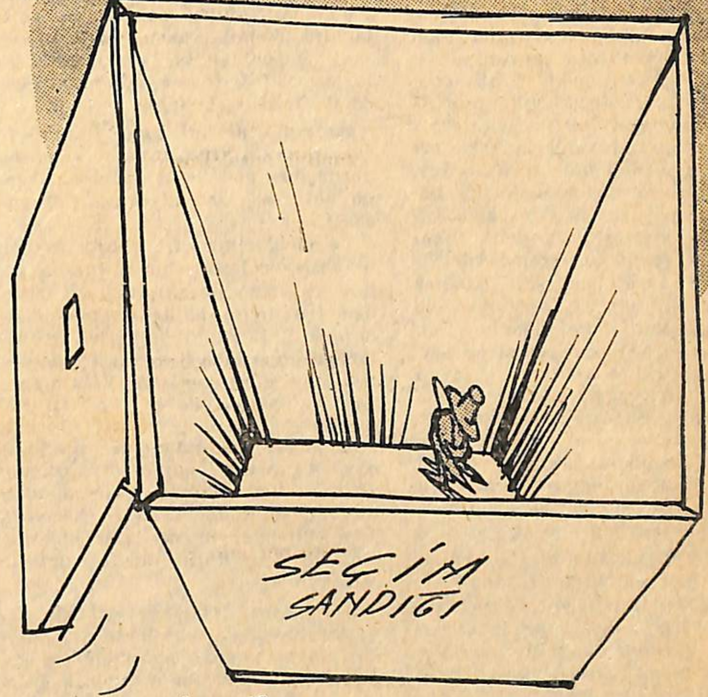
(Frenkçe lâfların yazılışını gördüğüm gibi aktarıyorum buraya. Bazıları yanlış diye lütfen mektup yazmayın!)

Söz konusu bölgede dokuz BOUTİQUE yahut BUTİK var. Birkaçının vitrinlerindeki giyim eşyasının üstünde süs yerine frenkçe lâflar yazılı. Yeni bir moda anlaşılan.

Bir düzine kadar GALERİE yahut GALERİ saydım.

Radyo ve televizyon alıcısı satan bir mağazanın adı LA MAİSON.

CHARCUTERİE, ŞARCUTERİ, ŞARKÜTERİ falan diye adlandırılmış mezecilerle, PATİSSERİE yahut PATİSÖRİ'lerin haddi hesabı yok. Bir tane de CONFİSERİE var.

Yazısız

Sayısız lokanta RESTURANT, RESTORANT, RESTOURANT vesaire olmuş.

Birçok yerlerde FUEL OİL satılıyor.

Bir MEUBLE, bir de MARKET çarptı gözüme.

PARFUMERİE'ler pek bol.

Kadın berberlerinin (pardon, kuaförlerin) levhaları frenkçe lâf rekoru kırıyor: SAUNA, MASSAGE, MANİCURE, PEDİCURE, FRİCTİON, DEPİLATİON...

Bu sonuncusunun frenk usulü ağdalama olduğunu biliyorum ama bir başka kuaförün vitrininde bütün öteki marifetlerle birlikte reklâmı yapılan PEELİNG hünerinin ne olduğunu anlayamadım. (İngilizce kabuk soyma demek bu lâf. Neyin kabuğu soyuluyor acaba?)

Kapıda duran beyaz gömlekli çırağa sordum:

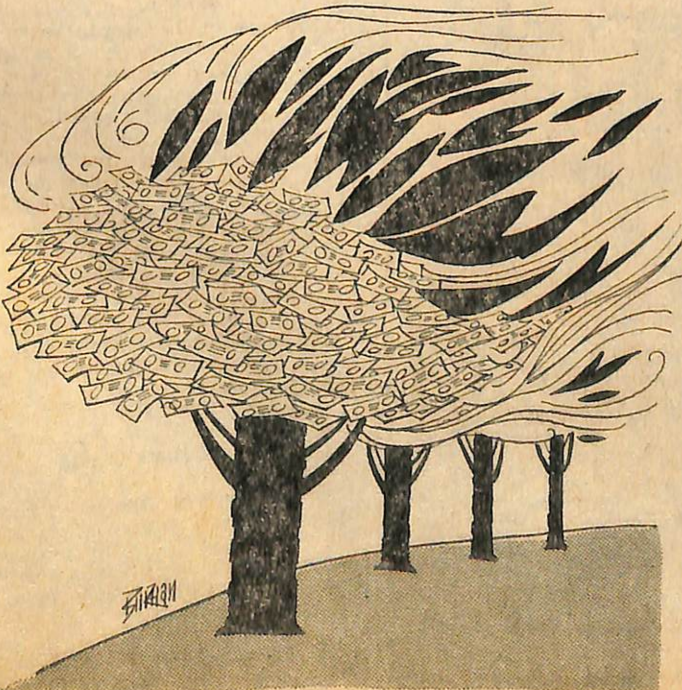
— Aslanım, ne demek bu peeling?

Sırıttı, içeriye çekildi.

Bir yan sokağın köşesinde yeni açılacak bir kuaförün önüne gerilmiş beş metrelik bir reklâm bezinin üstünde de müşterilerin «YENİ KIRASYONLARLA» beklenmekte olduğu müjdeleniyor...

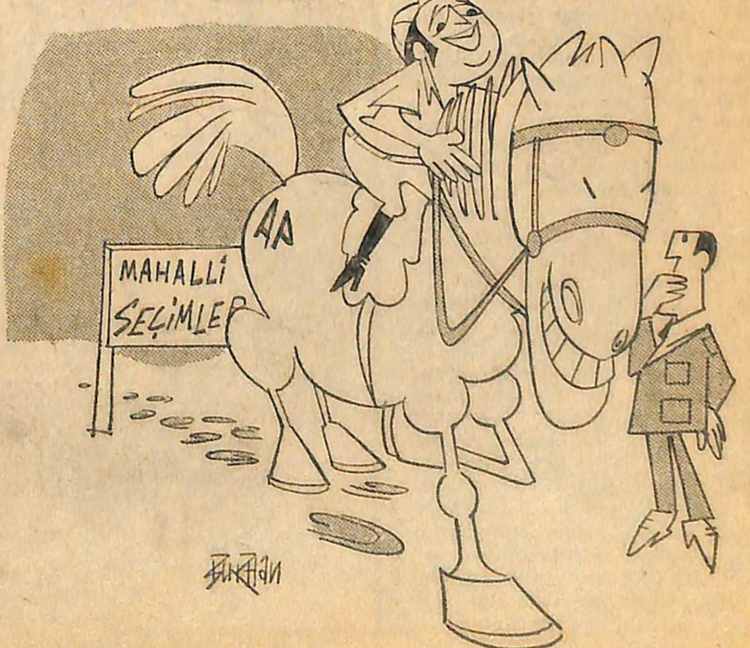
Sen ne diyorsun, Mehmet Şahin arkadaşım? Bizde bu kadar kırasyon varken yakında kentimizin adını tekrar CONSTANTİNOPLE yaparsak şaşmamalı!

Refik ERDURAN

— Bir yılda 41 milyon liralık orman yandı. —

Mahallî seçimlerin çoğunu AP. kazandı. — Gazeteler —

Demirel — Oh be, biraz antrenman yapabildim!..

KoloMB'dan 500 YIL SONRA

Hafif Yönüyle AMERİKA

Yazan: Sulhi DÖLEK

HER YERDE SEKS VAR

GÖRÜLDÜĞÜ kadarıyla, anlatıldığı kadarıyla ve anlatılmayacak kadar ayıp olan konuların da ünlü seksologların cilt cilt kitaplarında «ifşa» edildiği kadarıyla, Amerika'da evlilerin seks hayatı pek o kadar ilgi çekici değil. Tabii balayındaki evliler değil, yıllanmış olanlar için geçerli bu dediğim.

Peki neden mi ev''lerin seks hayatının ilgi çekici olmaması?.. Şeyden... Hani şu bizim «nakittir» deyip de beş para değer vermediğimiz vakit sorunu yüzünden. Sam amca her şeyini programa bindirmiş. Seks hayatı da ister istemez bu programa uymak zorunda. Söz gelimi, çalışma verimi düşmesin diye, pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe geceleri sekiz saatlik uyku geceleri olarak düşünülmüş. Eh, cuma gecesi derseniz, bütün bir haftanın yorgunluğu var Geriye kala kala bir cumartesi kalıyor Ertesi gün bol bol dinlenme olanağı da bulunduğundan bir sakıncası yok cumartesi gecesinin

Seks değil, haftada bir kez çalan guguklu saat mübarek İnsanın aklına şu hikâyeyi getiriyor: Hani doktor, hastasının sağlığının tehlikeye girdiğini görerek. «Bakın bayım,» demiş, «bundan sonra sadece içinde «E» harfi geçen günlerde seks yapacaksınız. Yoksa sizi ben bile kurtaramam.»

Ne yapsın adamcağız, boynunu büküp «Peki» demiş. Gel zaman, git zaman bir gün karısına soracağı tutmuş: «Hanım, bugün günlerden ne?» diyerekten.

«Çerşembe» demiş kadın.

Onun gibi, sanırım burada da evliler her günün cumartesi olmasını isterler.

Insanın seks üstüne yazı yazması saçma gibi görünüyor ilk bakışta. Çünkü bildiğiniz gibi seks, normal olarak bir erkekle bir kadın, yâni iki kişi arasında geçen ve başka kimseyi ilgilendirmemesi gereken bir konudur, öyle değil mi?... İşte bu noktada sizler de, ben de yanılıyoruz. Seks, iki kişiyi ilgilendiren bir konu olmayıp dünya çapında değer taşıyan bir sanayi dalıdır. Eh, Amerika da yaman bir sanayi ülkesi olduğuna göre..

O kadar çok film, öyle bol kitap - dergi, öylesine zengin çeşitli araç ve gereçler var ki piyasada; insan, insanın hayâl genişliğine şaşıp kalıyor. Bir noktadan sonra «Ayy ne ayıp!» bile diyemiyorsunuz. Çünkü açık saçık yayınlar giderek ahlâksızca olmaktan çıkıp insanı «Böyle bir şey mümkün mü acep?» diye kara kara düşündüren bir bulmaca halini alıyor.

Bunu da geçelim... Doğal yönüyle kadın erkek ilişkileri ele alınacak olursa, Amerika imrenilmeyecek gibi bir yer değil doğrusu... Sonra bir de bu ilişkilere çevrenin tutumu... Herkes kendi hayatını yaşıyor, güzel olan bu. Başkalarına zarar vermedikleri sürece serbest insanlar. Başkalarının özgürlüklerini çiğnemedikçe karışanları, görüşenleri yok.

Hiç unutamıyacağım bir olaya tanık olmuştum ben bir zamanlar. Yurdumuzun en büyük, en ileri kenti İstanbul'da İstanbul'un da tam göbeğinde.. Bir karı koca minibüste yanyana oturuyorlar. Adamcağız elini karısının omuzuna koymuş, camdan dışarıyı seyrediyor. Derken efendim, arkada oturan sakallının biri, «Edebinle otur hemşerim!» diye kükrüyor tesbihini sallayarak, «Karını evinde kucaklarsın.»

Adamcağızın bir anda kiremit rengini aldığını bugün bile görür gibiyim. Ateşe değmiş gibi çekti elini karısının omuzundan. Şaşkınlığından kurtulunca da durumu açıklamaya, kendini savunmaya çalıştı, sanki gerçekten bir suç işlemiş gibi. Sakallı terbiyesizliğinde diretince de başladı tartışma.

Sonunda ne mi oldu? Şoför de sakallının tarafını tuttu. «Uzatma kardeşim» dedi, «Ben seni arabamda götürmek istemiyorum. Buyur aşağı.»

Ve dostlarım; karı kocayı kızgın, utanmış ve üzgün bir durumda yolun kenarına bırakıverdiler. Öfkeden titrediğim halde sesimi çıkartamadım. Beni de indirirler de konuşmaların daha sonrasını kaçırırım diye korkuyordum. Yanılmamışım. Gerçekten de devam etti konuşma. Hem de nasıl. İnsanı, «Bu kadar saçmalık bir minibüse nasıl sığar ulu Tanrı?» diye düşündürecek bir biçimde. Çenemi tutamadım sonunda, ben de karıştım söze. Ve ister inanın ister inanmayın, bir kaç durak ötede beni de attılar aşağı.

Her neyse, tatsız şeyleri bir yana bırakalım ve seks konusuna, seksin olağan sonucu olan doğum, doğum kontrolu ve bu yöntemin Amerika'da nasıl uygulandığına bir göz atarak son verelim.

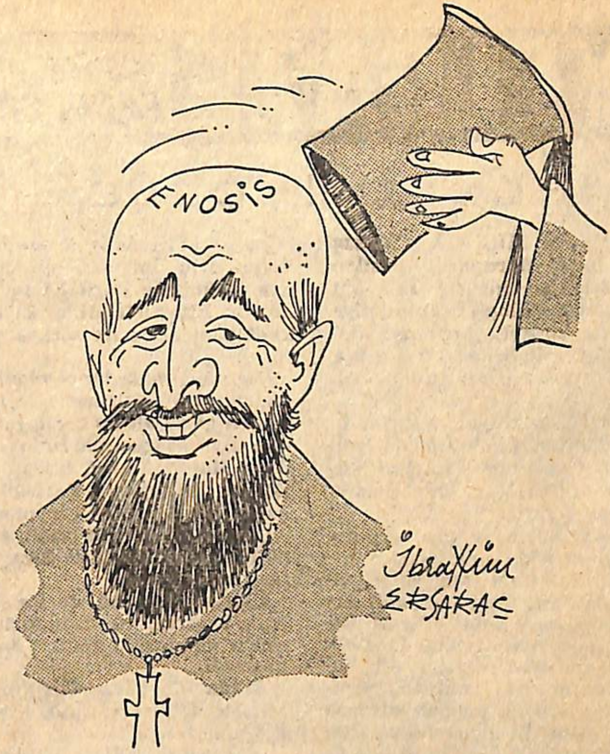
Bir doğum kontrol kampanyasının yürütülmeye çalışıldığı gerçek. Ama bunun nasıl yürüdüğüne gelince işler karışıyor. Adam, doğum kontrolunun seksensekiz yararını bir çırpıda sıralıyor. Bunun yanısıra sekiz çocuğu da sıralamaktan geri kalmıyor.

Nedendir ki, diye çok kafa yordum. Sonunda da kendime göre akla yakın bir cevap buldum:

Beyazlar, hızla artan zenci nüfusu karşısında korkuya kapılıyorlar. «Günün birinde karalar çoğunluğa geçerler de hapı toptan yutarız. Elimize dövizleri alıp zencilerle eşit haklar dilenmek zorunda kalırız» diye düşünüp hapa mapa boşveriyorlar.

Zencilere gelince... Onlar da 92 seçimlerinde bir zenci cumhurbaşkanı çıkarmaya kararlı olduklarından, doğum kontrol hapı bir yana, ellerinden gelse gebelik süresini üç aya indirecek bir hap yapıp onu yutacaklar.

Bu anlattıklarıma bakarak bu memlekette doğum kontrol hapı yapan fabrikaların yakında top atacaklarını düşünebilirsiniz. Endişeniz olmasın hiç. Herkes evli değil ya!...

— Makarios, kilisenin dinî kişiliğini alma tehdidine rağmen yeni oyunlar peşinde. —

— Sular akmıyor. —

AMERİKAN USULÜ DİLENCİLİK

SİNEMANIN köşesinde bir el... Daha doğrusu sadece eli aydınlıkta kalan bir karaltı:

«Biraz bozukluğunuz varsa fazladan...»

Dilenir gibi değil de kibarca rica eder gibi... Dilencinin kibarlığına değer vermediniz diyelim, kendi canınıza da mı değer vermiyorsunuz? Kafanıza bir şey vurup cüzdanınızı toptan götürmediğine şükretmeniz gerek, değil mi? Sizden daha mantıklı olan eliniz kendiliğinden cebinize gidiyor.

Bilet alırken bankonun üstünde bir karton görüyorsunuz. Koltuk değnekli bir çocuk resmi ve madenî para koymak için delikler. Koskocaman bir de «Ver!» yazısı. Elindeyse verme...

Antrakt veriliyor. Mini etekli bir fıstık, elinde kavanozla sıraların arasında dolaşıyor, «Allah razı olsun!» diyerek. Eller ceplere gidiyor. Hele film de biraz açık saçıksa, seyircilerin ferahlatmak istedikleri vicdanları yüzünden midir nedir, kavanoz dolup dolup boşalıyor Çoğu verdiği paranın nereye harcanacağını bile bilmiyor.

Her zaman, her yerde başka bir örnek çıkıyor. Söz gelimi arabanın camından içeri uzun saçlı, uzun sakallı, tel çerçeveli gözlükleri olan bir kafa uzanıyor. Ciklet şakırtıları arasında:

«Elli sent versene kardeş» diyor. «Benzinsiz kaldım üzerine âfiyet.»

Rezilliğin daniskası... Her dilencinin dilenmek için bir sebebi vardır her halde. Ama arabasına benzin almak için dilenenler sadece Amerika'da var galiba.

«Sat arabanı, bir bisiklet al» diyorum. «Bu arada artan parayla bir güzel traş olup sırtına da bir gömlek alırsın.»

Yılmıyor. Tınmıyor bile.

«Sigaran var mı?» diye soruyor. Uzatıyorum. Paketi toptan alıp gidiyor.

Durmadan Amerika'ya inceleme heyetleri falan yollarız. Bana kalırsa bizim dilenciler de aralarında para toplayıp bir heyet göndermeliler buraya. Öğrenecekleri öyle çok şey var ki...

(Gelecek sayıda: TÜRK'LERİ NASIL TANIRLAR?)

— Vallahi bu musluk bu kıza sulanıyor ayol... Bize gelince «tısss» lamaya başlıyor!..

Güzellik Yarışması sanmayın kaldı yarım;
Kimler ne ödül aldı, ben bir bir açıklarım.

Mektup göndermiş bana meraklı okurlarım;
Teşekkürler ederim, fırsat bulsam yazarım.

Sayısız telefonlar, demet demet çiçekler...
Yeşilçam'lı güzeller kraliçelik bekler.

Güzeller aşk mektubu yazmışlar alev alev:
Kimi dâvet ediyor, kimi diyor: «Beni sev!»

Kimi der: «Kraliçe olursam gel, bende kal;
Sohbetim çok tatlıdır, dudağım petekte bal...»

Kimi güzel araya particileri sokmuş;
Yeşilçam'lı kızların ahpabı ne de çokmuş...

Kiminin belâlısı çıktı: «Bunu seç!» dedi;
Hır çıkarmak istedi, benden kafayı yedi...

Bense hiç gürültüye bırakmadan pabucu;
Böylece açıklarım aşağıda sonucu:

SEVDA FERDAĞ olurken «Yerli Filim Güzeli»
«Beyaz Perde Güzeli» seçtim FERİ CANSEL'i.

«Şarkıcılar Güzeli» olmuştu AJDA PEKKAN,
«Yeşilçam Vamp Güzeli» seçilirken FİGEN HAN.

«Halk Güzeli» ödülü uydu FATMA BELGEN'E,
«Kalça Güzeli» oldu MUALLÂ OMAY gene.

«En Güzel Gözlü Kadın» olurken MİNE MUTLU,
«Seks Güzeli» ödülü BAŞAK'a olsun kutlu.

«Endam Güzeli» olmak MELEK GÖRGÜN'ün yeri,
«Cilve Güzeli» oldu oyumla OYA PERİ.

«Deniz Güzeli» derken ben BAHAR ERDENİZ'e,
«Türk Lokumu» diyorum güzel SEHER ŞENİZ'e.

«Güzel Ten» ödülünü alırken SEVİM EMRE,
«Tatlı Bakış Güzeli» oldu NEBAHAT ÇEHRE.

«Fotojeni Güzeli» işte NÜKHET EGELİ,
Güzel MELTEM METE'ye dedim: «Göğüs Güzeli.»

«Sutyensiz Kraliçe» olurken TİJEN DORAY,
«Striptiz Güzeli» seçildi dansöz NURAY.

«Mavi Gök» ödülünü alıyor MERAL ZEREN,
«En Güzel Bikinili» oldu YEŞİM YÜKSELEN.

Oyumla «Gül Güzeli» seçilirken GÜL TENER,
«En Güzel Havva Kızı» oluyor SEYYAL TANER.

«Plâj Güzeli» olan ÜLKÜ ÖZEN çok gülmüş,
«En Güzel Çiftçi Kızı» olmuştu SEYHAN GÜMÜŞ.

«Havalı Kız» diyerek seçtim GÜLBİN ERAY'ı,
«Aşklar Yaratan Güzel» yaptım NEVİN NURAY'ı.

«En Güzel İsveçli Kız» olurken EVA BENDER,
GAMZE ÖZ'e MUKADDER: «Oryantal Güzeli» der.

* * *

Yeşilçam Plâjı'nı dolaştım adım adım,
«Yeşilçam Güzeli» ni bir türlü bulamadım.

Filimciler desinler: «Filimlerde güzel çok!»
Bence sinemamızda «Yeşilçam Güzeli» yok!

Çoğu güzel yabancı yıldızı taklit eder,
Kişiliği olmayan yıldız da söner, gider...

Kimi benzemek ister çıplak RAQUEL WELCH'e,
Soyunur O'nun gibi, bakınız siz şu işe!

Kimi taklit ediyor ille de URSULA'yı,
Kimi de B. B. olmuş, şaşırmış pusulayı.

Bazısının havası, çalımı benzer LİZ'e,
Güleriz hallerine, Tanrım sabır ver bize!

* * *

Yeşilçam Güzelleri oluverdi madara,
Kızdan güzel kız rolü oynuyor KUDRET ŞANDRA...

Hani akıl edip de değiştirse cinsiyet,
«Yeşilçam Güzeli» de ŞANDRA olur nihayet!

★

Mukadder ÖZAKMAN

★

Güzellik Yarışması sanmayın kaldı yarım;
Kimler ne ödül aldı, ben bir bir açıklarım.

Mektup göndermiş bana meraklı okurlarım;
Teşekkürler ederim, fırsat bulsam yazarım.

Sayısız telefonlar, demet demet çiçekler...
Yeşilçam'lı güzeller kraliçelik bekler.

Güzeller aşk mektubu yazmışlar alev alev:
Kimi dâvet ediyor, kimi diyor: «Beni sev!»

Kimi der: «Kraliçe olursam gel, bende kal;
Sohbetim çok tatlıdır, dudağım petekte bal...»

Kimi güzel araya particileri sokmuş;
Yeşilçam'lı kızların ahpabı ne de çokmuş...

Kiminin belâlısı çıktı: «Bunu seç!» dedi;
Hır çıkarmak istedi, benden kafayı yedi...

Bense hiç gürültüye bırakmadan pabucu;
Böylece açıklarım aşağıda sonucu:

SEVDA FERDAĞ olurken «Yerli Filim Güzeli»
«Beyaz Perde Güzeli» seçtim FERİ CANSEL'i.

«Şarkıcılar Güzeli» olmuştu AJDA PEKKAN,
«Yeşilçam Vamp Güzeli» seçilirken FİGEN HAN.

«Halk Güzeli» ödülü uydu FATMA BELGEN'E,
«Kalça Güzeli» oldu MUALLÂ OMAY gene.

«En Güzel Gözlü Kadın» olurken MİNE MUTLU,
«Seks Güzeli» ödülü BAŞAK'a olsun kutlu.

«Endam Güzeli» olmak MELEK GÖRGÜN'ün yeri,
«Cilve Güzeli» oldu oyumla OYA PERİ.

«Deniz Güzeli» derken ben BAHAR ERDENİZ'e,
«Türk Lokumu» diyorum güzel SEHER ŞENİZ'e.

«Güzel Ten» ödülünü alırken SEVİM EMRE,
«Tatlı Bakış Güzeli» oldu NEBAHAT ÇEHRE.

«Fotojeni Güzeli» işte NÜKHET EGELİ,
Güzel MELTEM METE'ye dedim: «Göğüs Güzeli.»

«Sutyensiz Kraliçe» olurken TİJEN DORAY,
«Striptiz Güzeli» seçildi dansöz NURAY.

«Mavi Gök» ödülünü alıyor MERAL ZEREN,
«En Güzel Bikinili» oldu YEŞİM YÜKSELEN.

Oyumla «Gül Güzeli» seçilirken GÜL TENER,
«En Güzel Havva Kızı» oluyor SEYYAL TANER.

«Plâj Güzeli» olan ÜLKÜ ÖZEN çok gülmüş,
«En Güzel Çiftçi Kızı» olmuştu SEYHAN GÜMÜŞ.

«Havalı Kız» diyerek seçtim GÜLBİN ERAY'ı,
«Aşklar Yaratan Güzel» yaptım NEVİN NURAY'ı.

«En Güzel İsveçli Kız» olurken EVA BENDER,
GAMZE ÖZ'e MUKADDER: «Oryantal Güzeli» der.

* * *

Yeşilçam Plâjı'nı dolaştım adım adım,
«Yeşilçam Güzeli» ni bir türlü bulamadım.

Filimciler desinler: «Filimlerde güzel çok!»
Bence sinemamızda «Yeşilçam Güzeli» yok!

Çoğu güzel yabancı yıldızı taklit eder,
Kişiliği olmayan yıldız da söner, gider...

Kimi benzemek ister çıplak RAQUEL WELCH'e,
Soyunur O'nun gibi, bakınız siz şu işe!

Kimi taklit ediyor ille de URSULA'yı,
Kimi de B. B. olmuş, şaşırmış pusulayı.

Bazısının havası, çalımı benzer LİZ'e,
Güleriz hallerine, Tanrım sabır ver bize!

* * *

Yeşilçam Güzelleri oluverdi madara,
Kızdan güzel kız rolü oynuyor KUDRET ŞANDRA...

Hani akıl edip de değiştirse cinsiyet,
«Yeşilçam Güzeli» de ŞANDRA olur nihayet!

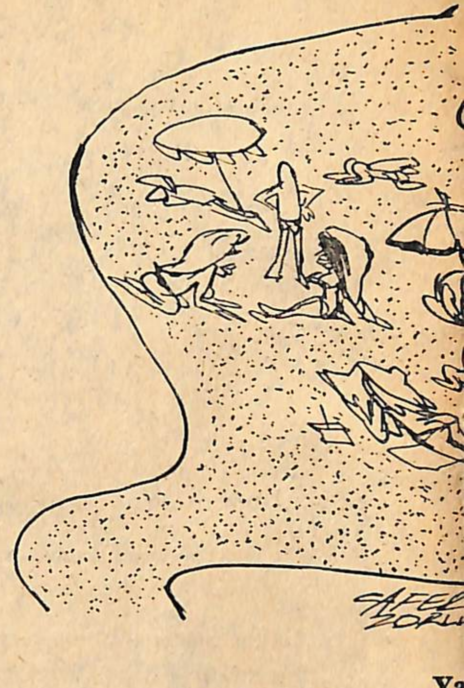
★

Mukadder ÖZAKMAN

★

— Hırsızları bulamadım ama, soydukları evi buldum... Garanti budur!..

PAZARTESİ :

Toplansın ama...

Kupaların paylaşılmasıyla futbol sezonunu kapattık.

Bakışlarımızı çevirdik Ankara'ya. Melen hükûmetinin programını okuyup, Meclisten güven oyu almasıyla, bir bakıma siyasal olaylar da çekiciliğini kaybetti.

Sağolsun sudan sebeplerle olay yaratanlar. Hani onlar da olmasa lâmı cimi yok, sıkıntıdan çatlayıvereceğiz!

Örneğin kolu kafayı bırakıp, ağızların sayesinde ün yapanlar çoğaldı şu günlerde. Hangi gazeteyi elinize alsanız, bir dişleme olayı!

«Tepesi atan gelin adayı, kaynanasının ısırmadık yerini bırakmadı. Nişanlısı, olayı birkaç sıyrıkla atlattı.»

«Şehvete gelen kadın, seviştiği erkeğin dilini bir ısırışta kopardı!»

«Alacak yüzünden çıkan kavgada hasmı tarafından ısırılan adam hastanelik oldu!»

Ve bütün bunlardan sonra küçücük bir haber:

«Başıboş köpekler toplanıyor.»

Elbette toplansın. Toplansın ama, Allah için söyleyin, yukardaki olaylardan hangisine karışmış itler?

Sanırız ayırmaya bile kalkmışlardır biribirini ısırıp dururken fertler!

SALI :

Yapmayın birader

Vallahi tatil yapmayı falan düşünenlerden değildik. Ne gezi tasarlıyorduk, ne bir köşeye çekilip kafamızı dinlendirmeyi...

İşimize gücümüze bakarken, gazetenin sloganıyla komut verilmiş gibi fırladık yerimizden: «Hazırlanın, gidiyoruz!»

Baktık, herkes bir valiz uydurmanın peşinde... Herkes çekmiş haritayı önüne, «Amerika'ya mı gitsem, Japonya'ya mı?...» diye kara kara düşünüyor.

Olmaz birader, olmaz!

Yurt dışındaki yüzbinlerce insanından ayrı, yüzbinlercesi de sıra beklerken «Hazırlanın gidiyoruz» dersen, memlekette kimse kalmaz!

Sonra işin yoksa seçim sandıklarını dünyanın dört bucağına taşı, dur.

ÇARŞAMBA :

Aferin

Belediye Başkanı Atabey, İstanbul halkına «Et boykotuna gidin» diye çağrıda bulundu...

Bu çağrıya herkesten önce kasaplar uydu.

Halk ne yaptı diyeceksiniz.

Et bulmak için bütün gün kasap kasap dolaşıp durdu!

PERŞEMBE :

Bizim ölçülere uygun

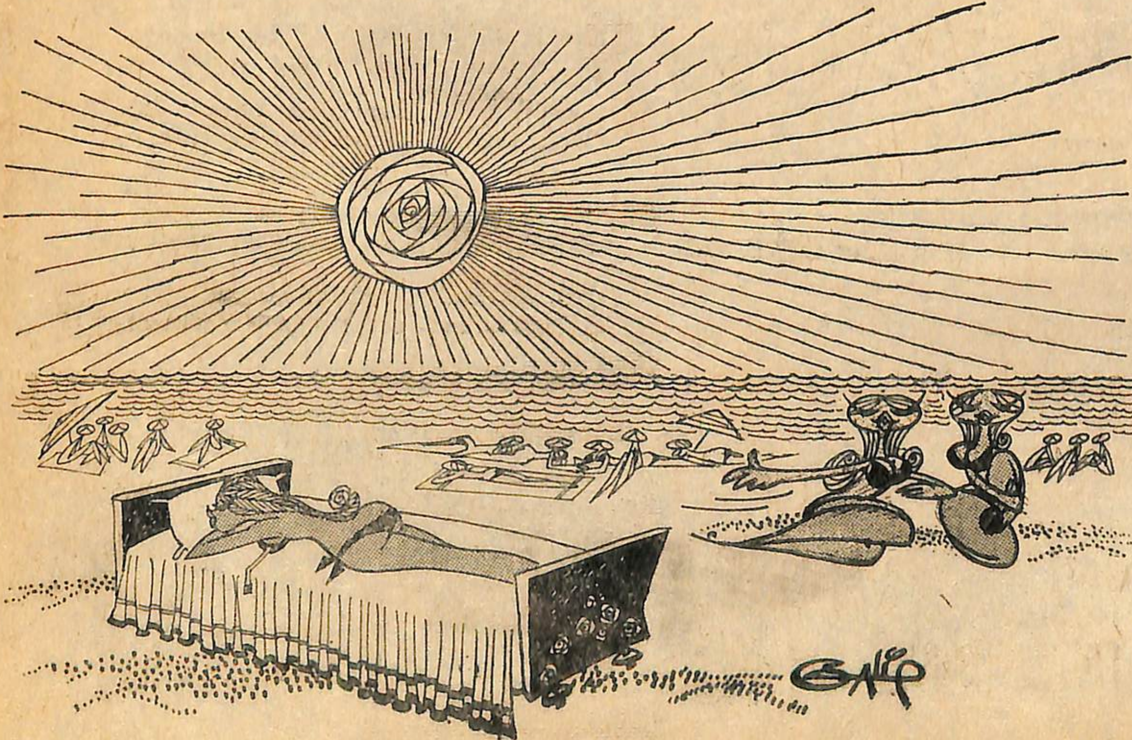
Amerikalı bir kadın dokuz doğurmuş.

Biz dururken ona n'oluyor demeyin. Bir şeyler olmuş ki, başkalarını gözü görmemiş.

İşin garibi, dünyaya getirdiği çocukların her birisi beş santim boyunda...

Ne ileri görüşlü anneler var değil mi?

Kadın, yarınını hayâl etti zaar.

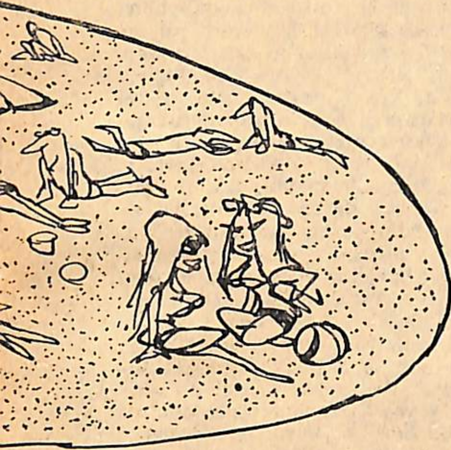

— Nisbet yapmasını biraz fazla sever de!..

— Peki sevgilim, utanıyorsan

yor. — Gazeteler —

sız

Karı koca elele verip uzuuun bir geziye çıkmışlar, bu ara Türkiye'ye de gelmişler. Yaz gelmiş, sıcaklar basmış, herkes gibi onlar da bunalmış. Denize koşmaları gerekecek ama denizi bulmak ne mümkün!

Eee, Türkiye'de fert başına düşen kıyı şeridinin beş santim olduğunu da gazetelerden öğrendi ya?

Kadıncağız hesabetti, kitabetti, paylarına düşen yere sığabilmek için çocuklarını beşer santimlik doğurdu gitti!

CUMA :

Kapımızda

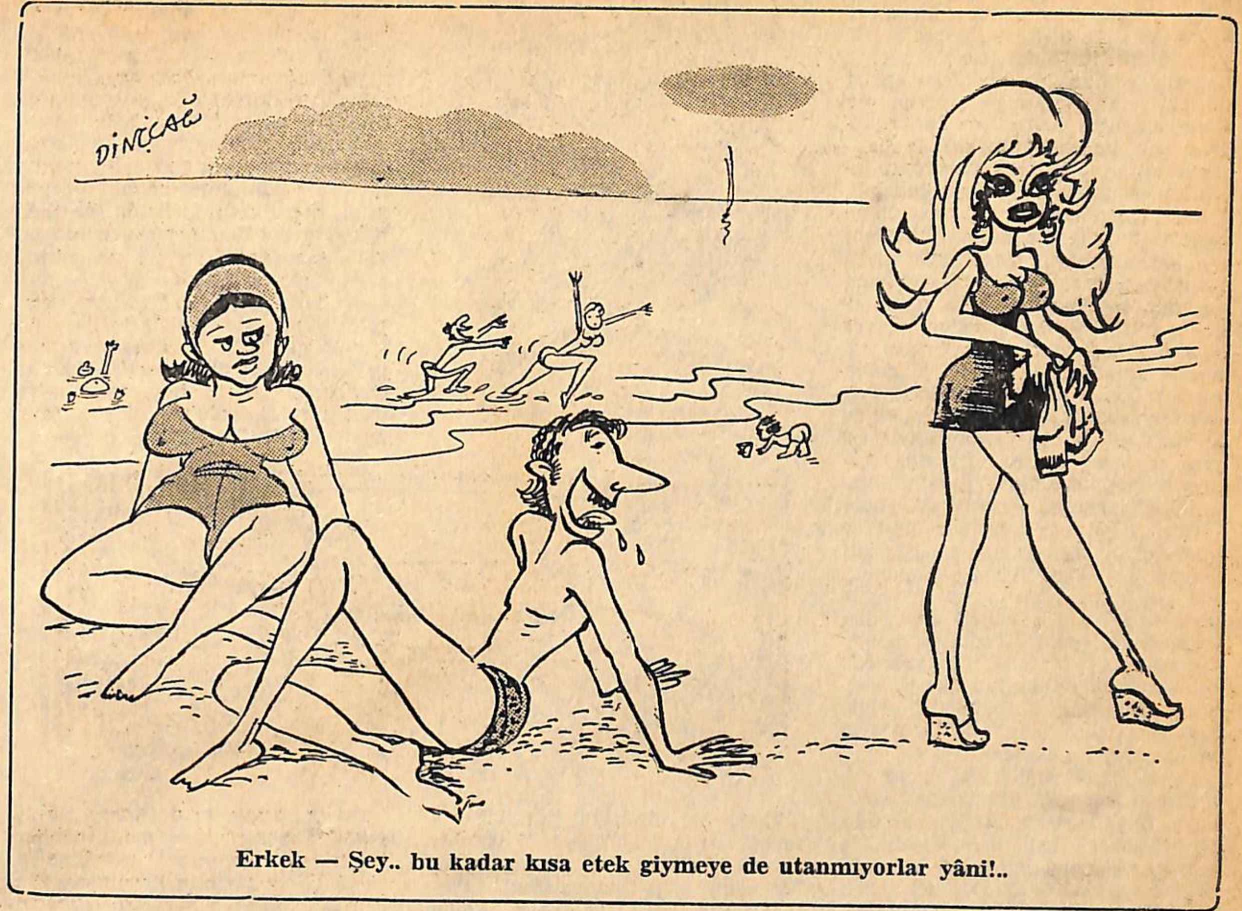
Sular İdaresinin müjdesi:

«Vatandaş, kap - kacak biriktirme! İstanbul susuzluktan kurtuluyor!»

Böyle bir açıklama, bir sebebe dayanmalı.

Vahiy geldi desek, o iş Peygamberlere mahsus.

Şırıltı duydular desek, insan kulaklarından şüphelenir.

Erkek — Şey.. bu kadar kısa etek giymeye de utanmıyorlar yâni!..

Yardım vaadi aldılar desek, vaat almak, su bulmaya yetse, boğulmamız gerekirdi şimdiye kadar.

Tamam, bulduk!

Gidi açıkgözler sizi...

Sel sularının İstanbul sınırlarına dayanması İdarenin başarısıymış gibi, nasıl da övüyorsunuz kendinizi!

CUMARTESİ :

Gene sahnede göründü

Hani bir Hamido vardı?

Eşkıya olanı değil canım. Diğeri...

Birincisi dağdan düze inmezdi, ikincisi Parlâmentonun dışında pek görülmezdi.

Birincisi, silâh zoruyla yol keser adam soyardı, ikincisi çene gücüyle oy toplardı.

Birincisi, silâhı çatışmalarda kullanırdı, ikincisi demokratik tartışmalarda.

Birincisi, her olaydan sonra güvenlik kuvvetlerince aranırdı, ikincisi taraftarları tarafından alkışlanırdı.

İşte o ikinci Hamido'dan bahsediyoruz. «Biz çekildik, ortalıkta fos kabadayılar türedi» diye demeçler veriyor.

Akıl edip soran yok, biz soralım bâri:

Hani milletvekilliğin sırasında pek anlayamadık, oldu olacak sevabına kendin söyle birader: Gerçekten kabadayı mıydın, yoksa AP'nin Malatya adayı mıydın?

Hani suçlu saymamız gerekeni, yanlışlıkla milletvekili yapmış olmanın kuşkusu içindeyiz de...

PAZAR :

Dönsün canım

Dükkân tabelâlarıyla dolu boy boy fotoğraf:

«İstanbul Restaurant»

«Bizim Kasap»

«Ayşem Kebapçısı»

Programa ilâveten (Gazino reklâmı gibi oldu ya) yüzlerce işportacı.

Ve haberde bir başlık:

«Berlin caddelerini Mahmutpaşa'ya döndürdük!»

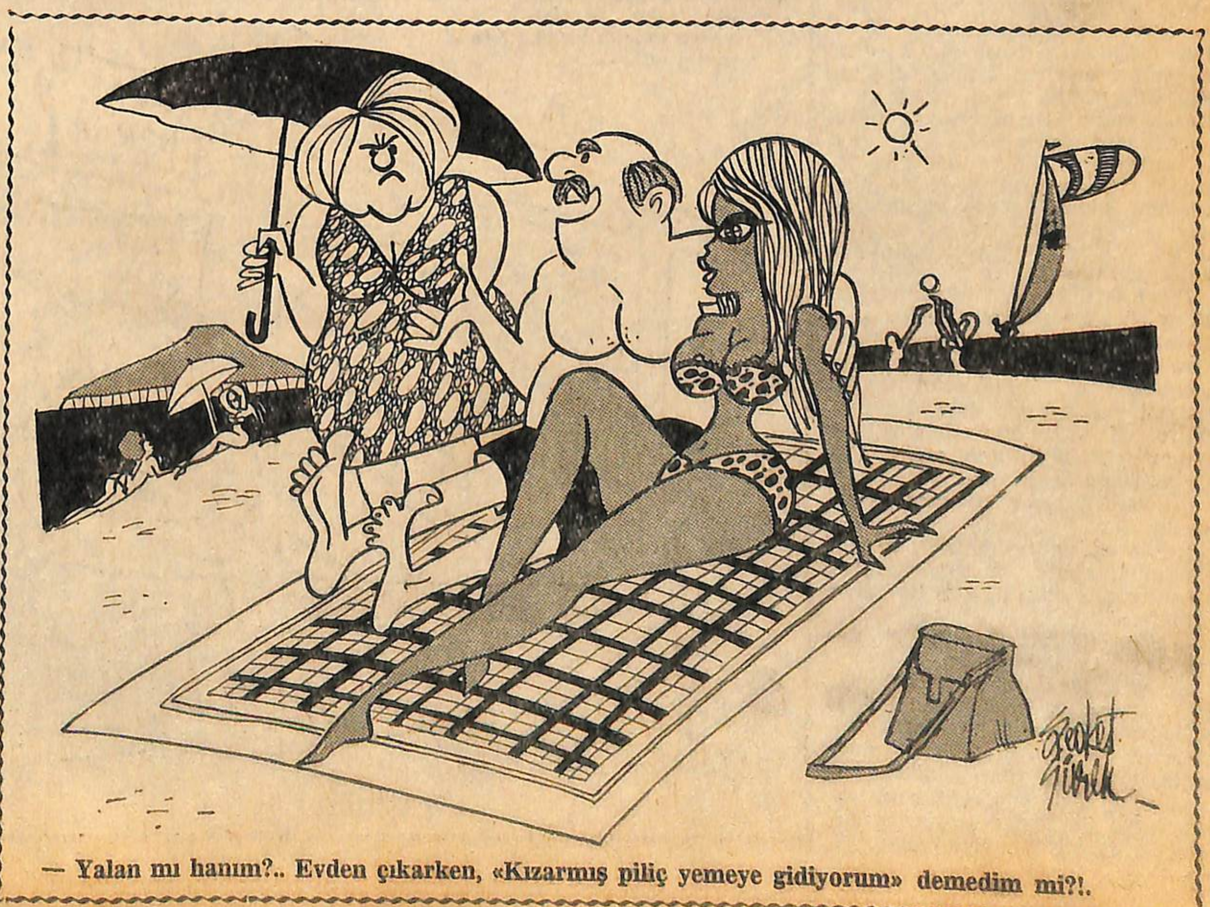
Bırakın dönsün.

«West Berlin» leri, «Hotel Kennedy» leri, «Nice Restaurant» ları öz yurdunda bırakan yurttaş, «Ayşem Kebapçısı» nı, «Bizim Kasap» ı orada bulamazsa, Almanya'ya geldiğini nerden bilsin?

Vedat SAYGEL

kanla çoraplarını çıkarma!..

— Yalan mı hanım?.. Evden çıkarken, «Kızarmış piliç yemeye gidiyorum» demedim mi?!.

Yazık Oluyor

Vedat SAYGEL

KARA tren düdüğünü çekip, yorgun homurtularla hızlanırken ne biribirlerine «Hayırlı yolculuklar» dilediler, ne de sevinç belirtisi gösterdiler. Sadece sekizi de başlarını pencereye çevirip, bir süre dışarısını seyretti, o kadar. İstasyonun hareketli kalabalığı gerilerde kalınca, üçüncü mevkinin insanları, kendi iç dünyasına kapandı. Gezici imam tesbihini çıkardı, belli belirsiz ileri geri sallanarak başladı içinden okumaya. Yeni yatırımlara hazırlanan bir büyük şirketin yurt çapında inceleme gezisine çıkan, uçakla gittiği yerden Anadolu'yu ve Anadolu halkını daha yakından tanımak amacıyla onlar gibi yolculuk ederek dönen uzmanı, mesleğiyle ilgili bir yabancı dergiyi valizinden çıkardı. Eşin dostun yardımlarıyla işe yeni yerleşen çiçeği burnunda maden mühendisi, elindeki kalın kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı.

Geri kalan beş yolcunun beşi de gurbetçiydi. Amaçları bir, dertleri ayrıydı hepsinin. Bir işe kapılanıp bir kaç kuruşu bir araya getirebilmek için başka başka köylerden düşmüşlerdi yola. İndikleri handa tanışmışlar, toplandıkları kahvede biraz samimiyet kurmuşlar, yola çıkana dek ortaklaşa yemişler, ortaklaşa gezmişler, trende de bu nedenle bir araya gelmişlerdi.

Fakat hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu nedense. Kuşkusuz, yarınlarını düşlüyorlardı bir bir. Uzunca boylu, asker traşlı olanı, sevdiğiyle arasına dağ gibi giren «Başlık parasını» düşünüyordu. Bunca yıl neden bu kadar parayı bir araya getiremediğini bilmiyordu ama şu önümüzdeki bir iki yıl içinde kazanmaya azmetmişti! Kentten kente geçecekti, gerekirse gecesini gün edecekti, istenen parayı nasıl nasıl bulup getirecekti! Bir an için «Ya bulamazsam?» kuşkusu geçti kafasından, rengi attı! Ölürdü bulamazsa! Ayşe demek, ömür demekti! Ayşe demek, dünya demekti! Ayşe demek, tüm dertlerin sona ermesi demekti!

Kasketlinin derdi daha bir başkaydı. Elin tarlasını sürmekle, davarını gütmekle beş nüfuslu aileyi doyurmanın mümkünü yoktu gayrı. Yeni ekmek kapıları bulmak gerekiyordu. Kentte buldu, kentte kalacaktı; Alamanya'larda buldu, Alamanya'larda kalacaktı, er geç çoluk çocuğu da yanına alacaktı!

Üçüncüsünün gurbete çıkışı yeni değildi. Bir keresinde agasıyla birlikte iki yıl yaban illerinde çalışmış, ortağın hakkını verip, hisseli toprağın tamamını almıştı. Toprak dediği avuç kadar bir şey. Tamamı beş dönümü bulmaz ama olsun. Hiç değilse ortağı yoktu ya... Karıyı kızanı tarlada bırakıp, tuttu gene kentin yolunu. Mevsimine göre yoğurtçuluk yaptı, domates, üzüm sattı, parasıyla iki davar aldı. Şimdiki çıkışı, üç beş küçük baş hayvan içindi. Onu da gerçekleştirdi mi, Allaha şükür pek bir eksiği kalmazdı.

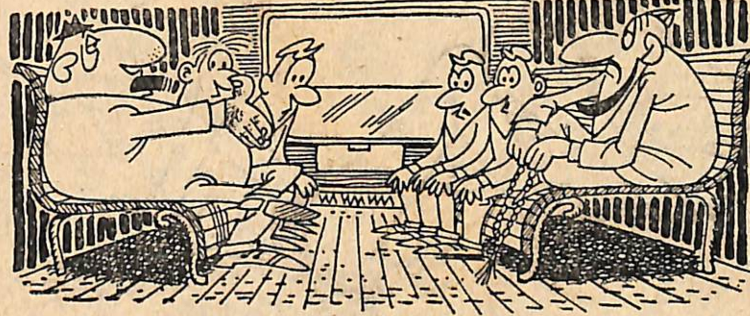
Diğer ikisi öylesine çıkmıştı yola. Kazançlı çıkacaklarını akılları pek kesmiyordu ya, kısmetlerini deneyeceklerdi bir. Amaç olmayınca, düşünmek niye? Dirseklerini destek, ellerini yastık yapıp dayadılar başlarını. Tekerleklerin gürültüsü de bir tatlı, bir tatlı, ninni sanki. Gözler kapandı, kapanacak!

— Yazık oluyor bu memlekete, yazık!

Kapkalın bir sesle kompartımanın sıkıcı, ağırlık veren havasından kurtulur gibi oldu üçüncü mevkinin insanları.

— Şu güzelliğe bakın efendim, neler olmaz buralarda?

Gezici imam duasını yarıda bıraktı. Genç maden mühendisi kitabını kapadı. Hepsinin bakışları, inceleme gezisine çıkan yatırım uzmanının gösterdiği yöne döndü. Pırıl pırıl güneşin altında çatır çatır yanan insan eli değmemiş uçsuz bucaksız araziyi gösteriyordu adam.

Kendince, biraz yatırım, biraz emekle öyle büyük sanayi tesisleri kurulabilirdi ki, dünyayı dolaşsan bir eşini daha bulamazdın! Para mı?... Bir fabrikalık yer için Allah Allah diyen yabancı sermayeye göster, milyonlar döksün! Kur bir yerli - yabancı ortaklığı, on yıl vergi alma, hattâ kuruluşun başlangıçtaki ufak tefek zararlarını da devlet olarak karşıla, şehirleşsin gitsin!

Biraz daha eğildi hayranlıkla:

— Değil mi efendim, neler yapılmaz?

— Essahtan yazık oluyor, dedi gezici imam.

Gizli bir derdi deşilmişcesine içini çeken maden mühendisi:

— Hem çok, çok yazık oluyor, dedi.

Gurbetçi beş kişi neye yazık olduğunu anlamadan boş gözlerle baktı gösterilen yöne. Kasketlisi:

— N'olmuş len, diye dirsekledi uzun boyluyu.

— Bilmem, diye fısıldadı. Yazık oluyo diyola emme...

İlk üçü, esasta anlaşmışlardı ya, daha içtenlikle konuşabilirlerdi öyleyse. Uçsuz bucaksız bir memleket parçası unutulmuş bir eşya gibi el değmeden dururdu da, yurdunun gelişmemişliğine üzülen, halkının fakirlikten kurtulmasının yollarını düşünen hangi vatandaş seyirci kalabilirdi? Bu ülke birinin ikisinin değil, hepsinindi. O halde meseleleri her yerde her fırsatta enine boyuna tartışacak, en iyi, en yararlı çareye ulaşacaklardı.

— Hem şehirleşelim deriz, hem şehirleşmek, dolayısiyle iç göçü önlemek için bölge halkına yeni iş alanları açmayı düşünmeyiz. Hem sanayileşelim deriz, hem yatırım yapacakları Anadolu'ya çekecek câzip projeler teklif etmeyiz.

Diğer iki kişinin düşüncesi de aynıydı. «Şehirleşme» denir denmez iki kursla, bir minare şekillenivermişti gezici imamın hayâlinde. Zira cemaati toplayan her zaman ibâdethaneler olduğuna göre, önce onlar gerekliydi. Onlar oldu mu oldu, bir yer kendiliğinden şehirleşmiş olurdu. Cemaat sokakta yatacak değildi a... Evini camiin yakınına kurardı. Ev çoğaldı mı, bakkalı çakkalı gerekirdi. Kasabı, kahvesi gerekirdi. Yemcisi çulcusu gerekirdi. Devlet bir kuruş harcamadan şehir kurulur giderdi!

«Anadolu halkını büyük şehirlere değil, büyük şehirlerin aydınını Anadolu'ya götürmenin yollarını aramalıyız» düşüncesini ömrü boyunca savunmuştu maden mühendisi. «Halk, önce okuyup yazmasını öğrenmeli» diyordu. «Sonra fakirliğinin nedenlerini...»

Oysa en has duygularını dile getirdikçe, sözlerinde çoğu kez gizli maksat arayanlar çıkmıştı. Köy kahvelerini çoğaltmakla köylünün yaşamı değişemezdi. Fukaralıktan kurtulmanın, ülke kalkınmasına bağlı olduğunu; ülke kalkınmasının ise devletin yararına topyekûn çalışma seferberliğine girişilmesiyle gerçekleşebileceğine inandırmak gerekirdi halkı. Bir kez güç birliği kurulup, emek seferberliği sağlandı mı olumlu sonuca çabuk varılırdı. Millî geliri artırmak için el değmemiş yeraltı kaynakları dururken, ona buna el açmak niye? İlle yardım mı gerekli? Teknik araç al dostlarından. Köylü, insan yerine konduğuna inansın. Yol göstericilerinin kişisel çıkarlarından çok kendisini fukaralıktan kurtarmak istediğine, ülkesini kalkındırmak istediğine inansın, bak gözünü budaktan sakınır mı!

— Devlet bütün imkânlarını seferber edip şuraya iki fabrika kursa; kısa zamanda yabana atılamıyacak bir kâr elde etse, sonra yatırım alanları arayan müteşebbislere, «İşte ön tesisler, işte kazancı; on yıl vergi muafiyeti, kota önceliği, vergisiz gümrüksüz ithalât, ihracat kolaylığı... Kredi isteyin, kredi vereyim; şayet zarar ederseniz onu da tazmin edeyim; kurun yan tesisleri çalışın bakayım» dese, birkaç yıl sonra inanın buraları tanıyamazsınız! Ama dedik ya, yazık oluyor şu güzelim yerlere!

Hayâlindeki kenti tamamlamaya çalışan gezici imam, iş adamının sözleri tamamlanmadan yarıda bıraktı inşaatı:

— Yazık olmasına oluyo, bunda senle birlikim emme, dedi, fabrika işi daha sonra... İlkin bi cami kurabiliyon mu şuraya?

Anlaşamadılar. Biri fabrikada direndi, diğeri ibâdethanede... İkisinin de çoğunluğu sağlamak için yardımcıya ihtiyacı vardı. Genç mühendise sordular:

— Sizin fikriniz?...

— Makinesinden ham maddesine kadar döviz verip dışardan getirmişsin, fabrika neyine? diye konuya girdi. Sonra gerekçesini açıkladı.

Akılları yatmamıştı diğerlerinin. Fakat seslerini de çıkartmadılar. Öyle coşmuştu ki genç adam, konuştukça duygulanıyor, duygulandıkça hemen kazmayı küreği kavrayıp köylüyle elele maden aramaya başlıyormuş gibi bir hal alıyordu.

Sonunda fikir uyuşmasına varamayan üçüncü mevkinin düşünen üç adamı bir bir kafalarındaki kalkınma plânını gurbetçilere anlatıp, görüşlerini sordular.

— Haklısın bey, dediler iş adamına. Eğer fabrika olaydı gurbete mi çıkardık?

— Haklısın hocam, dediler gezici imama. Camisiynen, damıynan öyle bi kentimiz olaydı rahatımıza mı depeidik?

— Haklısın gardaş, dediler genç mühendise. Okumamız yazmamız olaydı, köyün dibinden her bi ihtiyacımız çıkaydı, açlık yoksulluk mu çekerdik? Başın sıkıştı mı al gazmayı eline, aş, ekmek çıkarmak için iniver yerin dibine!

Başka hiç konuşulmadı. İlk istasyonda mühendis indi.

— Yazık oluyor, dedi iş adamı inen gencin arkasından. Her işi yokuşa süren böyle ukalâlar varken huzur mu görür, sanayileşmesini mi gerçekleştirir bu memleket?

— Yazık oluyor, diye yol arkadaşına katıldı gezici imam. Çok, çok yazık oluyor!

İkinci istasyonda gezici imam indi. Gurbetçilere dönen iş adamı:

— Yazık oluyor, dedi arkasından. Her şeyi Tanrıdan beklemekle sanayileşme gerçekleşir mi?

Üçüncü istasyonda iş adamı indi.

— Yazık oluyo valla, diye ofladı uzun boylu gurbetçi.

Kasketli sordu:

— Kime yazık oluyo lan?

— Neb'lem,, dedi beriki. İnenlere zaar!

Vedat SAYGEL

— Bir kasap, borçlarını vermeyen müşterilerini vitrinde teşhir etti. —

TEŞHİR!

AĞLAYAN BÜLBÜL

Yazan: Muzaffer İZGÜ

Çizen: METİN ŞANLI

7

Yazın artık kendini adamakıllı hissettirdiği, güneşin insanın beyninde boza pişirmeye başladığı şu günlerde ele alınacak konu muhakkak ki yaz tarifesidir. Eskilerin sayfiye, yenilerin yazlık dedikleri, deniz kenarına yakın yerlerde iyice dinlenmek için bu tarifeye uymak zorunludur. Çünkü yaz hem haşaratı, hem de misafiri ve beleşçisi bol bir mevsimdir.

YAZLIKLAR:

Yazlıklar kışlıklar gibi kalın değildir. Bütçesi ve neşesi yerinde kimselerin şehirdeki apartmanlardan serin deniz kenarlarına macun gibi aktığı yazlıklar çeşitli ve meşitlidir... Kimi kendi kâşanesine, kimi onun bunun üç aylığına 10.000 lira aldığı daracık odalarda yazı geçirmeye, sivrisinek, pire, tahtakurusu, hamam böceği ve gelen misafirlerle mücadele etmeye çalışır.. Hüseyin Avni beyin geçen sene Çekmece civarında tuttuğu birbuçuk odada başından geçenler bu gibilere ibret olmalıdır... Bakın Avni bey ne diyor:

«— Efendim ben aslında orta derece bir memurum. Karım Remziye bu yıl artık yazlığa çıkmamızı, komşulara rezil olduğunu, üst kattaki manavın bile her sene Erdek'te yazını geçirdiğini, çocukların bu yüzden aşağılık duygusuna kapıldıklarını söyledi, etme, eyleme dedimse de karım beni bu lâflarına karşılık, iki kere balkondan atmakla cevap verdi. Nihayet arkadaşım komisyoncu Halit Ayaklıbanka'nın yardımıyla Büyükçekmece civarında bir baraka tuttuk. Bittabi Sandık'tan beşbin lira çekmek zorunda kalmıştım. Taşındık, biraz kap kacak, şilte yorgan, falan filân götürdük. Daha ilk gece sekizbin kadar sivrisineğin hücumuna uğradık. Sabahleyin hepimizin bütün vücudu kabarcıklar içinde kaldı. Çocuklar ağlamaya başladılar. Bu yetmiyormuş gibi bir köpek sabaha kadar havlayarak bizi uyutmadı. Bâri kendimizi denize atalım da kaşıntılardan kurtulalım, dedik. O zaman da ayvayı yedik. Çünkü denizde kum namına bir şey yoktu ve dipteki midyeler her tarafımızı kesti. İsilik ve kabarcıkların üstüne bu kesiklerle hepimiz kan revan içinde kalmıştık. Komisyoncu Halil'i bulsam bir kaşık suda boğacaktım. Üstelik burada ne eczane, ne doktor, ne de şu bu vardır. İşin kötüsü ben de her gün Büyükçekmece'den işime gidecektim. İlk günün bozgunu böyle başlamıştı. Bu arada bizim karı, yiyecek bir şey olmadığından patates haşlamıştı. Ertesi gün üçyüz kilo kadar D.D.T. yi yüklenerek eve geldim. Hepimiz her yerimize ilâç serptik. S i v r i sineklere karşı büyük bir zafer kazanmıştık ama kendimiz zehirlenme emareleri göstermeye başladık. Büyük kız Sabiha yatağa düştü. Zafer ise «Baba içim bulanıyor. Kendimi tahtakurusu gibi görmeye başladım» diye inliyordu. İlâcın tek tesir edemediği kimse karımdı. O haşaratlardan da korkmuyordu. Acayip bir bünyesi vardı. Biraz biraz da denizin midyesiz yerini keşfetmiştik. Tam yazlık eve alışmıştık ki bu sefer nereden duymuşlarsa duymuşlar, bir otobüs dolusu misafir sabah karanlığı bize doldu. Yengemler, dayımlar, akrabalar, komşular... Ev çok küçük olduğundan kapının önünde sofra kuruldu. Onların getirdiği dolmalar, börekler köfteler yendi. Akşama doğru otobüsün şoförü bir numarayla arabayı alıp kırdı. Otuzbeş kişi kadar misafir bizde kalamazdı. Bunu kendilerine izah etmeye çalıştım. Fakat karım gene bozuldu. Dönemezlerdi. Üstelik bir kara bulut tam bizim kulübenin üstünde dolaşmaya başlamıştı. Yağmur da işin üstüne tuz biber ekti... O kadar adam can havliyle eve doldu. Ben, «Yapmayın, ev yıkılacak» derken bir çatırtıyla, zaten uydurma kontrplâktan yapılma ev çatır çatır kurabiye gibi dağıldı. Neticeyi anlatmıyorum. Ev sahibi 50.500 lira tazminat istiyordu. Akrabalardan sinirli biri Zülfü beyi bir güzel dövüp denize attı. Adam yüzme bilmiyormuş. Boğulma tehlikesi geçirirken zor kurtardık. İşte bir haftalık yazlık hevesimiz ikinci sulh ceza mahkemesinde hâlâ devam ediyor...»

DUYDUNUZ: Hüseyin Avni beyin yazlık isimli hazin hikâyesini dinlediniz. Onun için dargelirli ve kesesi yazlığa çıkmaya müsait olmayanların, katiyen karılarının lâflarına uyarak bu işe kalkmamaları tavsiye olunmaktadır. Çünkü gerek kamping gerek dinlenme evi ismi altında gideceğiniz bu yerler sizi kısa zamanda yaz mevsiminden kolayca nefret ettireceği gibi akrabalarınızla da aranızın açılmasına sebep olacaktır.

PARANIZ VARSA: Buna lâfım yok. Çünkü para, kim düşerse dara kurtarıcıdır. Paranın açmadığı kapı ve pencere yoktur.

İyi bir yazlık için cebinize en aşağı ellibin lirayı koyunuz ve sonra konuşalım. Lâubalilik istemez. İlle yazlığa çıkmak diye bir şey yoktur.

MOTELLERE BİR GÖZ ATINIZ:

Moteller bilhassa bu işler için kurulmuş sıhhî tertibatı olmayan yerlerdir. Bir oda iki yatak iki yüz liradır. Fakat civardaki lokantalar ve gazinolar bu kazığa iştirak etmekte geri kalmazlar. İki kişilik ve iki çocuklu bir ailenin bir günlük masrafı üçyüz lirayı geçmez. Çocuklar eğer dondurma, çekirdek, abur cubur yemezlerse... İşte birçok aile yazlarını böyle motellerde geçirirler. Bütün mevsim ev işlerinden yorulan hanımlar motellerde dolma pişirerek yorgunluklarını giderirler. Her motelin suyu akmayabilir. Bu alınan parayla ilgili değildir. Maksat istirahattir. Fakat gürültüden ve haşarattan bu da pek kolay olmaz.

KAMPİNGLER:

Buraları da çadırlı ıstırap yerleridir. Böcekler ve buna benzer haşereler çadırların altından girerek hücuma geçerler. Arada bir yağan sağnak halinde yağmurlar ve seller insanlarla birlikte yiyecekleri denize sürüklerler. Ayrıca çadırların biribirine benzemesi yüzünden çeşitli aile facialarına meydana gelir. Bir de kamping müdürü geçinen adamlarla uğraşmak şarttır. Bunlar da ekseri emeklilerden seçilir. Yapılan yemekler sade suya olduğundan karavanayla mideler doymaz ve kantini işleten açıkgöz de yolunu bulur. Buralarda bir ufak yalancı dolma konservesini 100 liraya kadar alabilirsiniz. Çocuklarınızın başka çadır çocuklarıyla yaptığı kavgalara iştirak etmek zorundasınız.

Yazlıktan vazgeçmek ve paşa paşa evde oturmak daha iyidir. Gidilecek yerleri kartpostallardan görmek de daha ucuza çıkar. İlle denize girecek bir yer ararsanız, memleketin her yeri denizdir. Beş lira saatine verip bir sandal kiralamak ve mazotlu sulara kendinizi koyvermek daha akıl kârıdır. Çünkü mazot insan vücuduna faydalıdır. Size dilimiz döndüğü kadar yaz tarifesini verdik. Siz beni dinleyin ve yazlığa çıkmayın. Çıkanlara da özenmeyin. Çünkü onlar parası bol, aklı kıt kimselerdir. Şehir yazın daha ferah ve tenhadır. Gülhane Parkının havuzu kenarında oturup bir çay içiniz ve yazlık hevesinden lütfen vazgeçiniz...

— Ay'da su varmış. —

Sizin için

SAYGISIZLIK

Ortaokul II. sınıfa tarih dersim vardı. Ders epey ilerlemiş, öğrencilerin ilgisini tümden çekmiştim.

Kapı açıldı birden. Uzun boylu, yetmiş yaşlarında, başı sarıklı bir adam belirdi. İlerledi. Sınıfın önüne geldi. Elini kalçasına dayayıp, tek bir yürek, bir çift göz olan sınıfa doğru aceleyle:

«— Olum, İrahmi! Gaymon geliyoru hemen! Ben gaymonla gidecem. Meddepden çıhınca eşşee al gel.» deyip dönüvermez mi?

Mehmet BOZDOĞAN
Ortaokul Öğretmeni
Yeşildağ/BEYŞEHİR

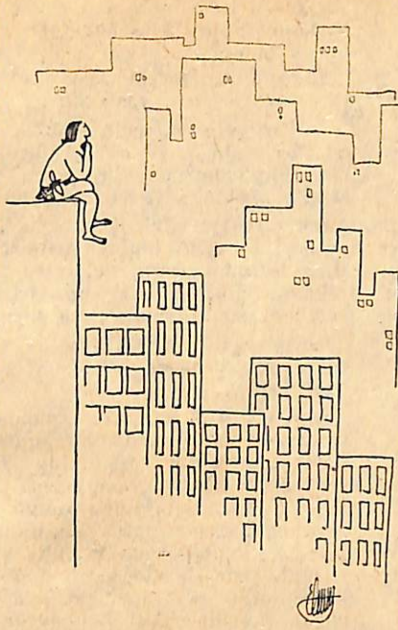
CİMRİ

Bir cimri komşumuz vardı. Aşınmasın diye tabakları sıcak su ile yıkatmazdı.

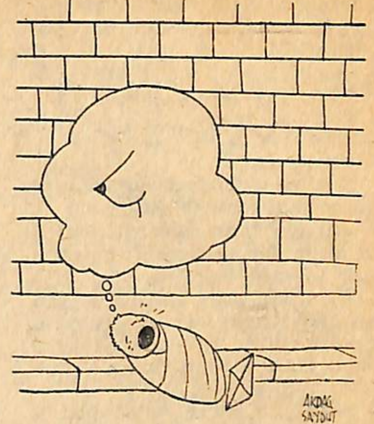
Bir gün apartmanın üçüncü katında güneşlenirken, elinde bir bardakla oğlunun balkon parmaklıklarına dayanmış olduğunu gördü. Ona ters ters bakarak bağırdı:

— Oğlum, çekil oradan, aşağıya düşersin de elindeki bardak kırılır. O zaman ben sana yapacağımı bilirim!...

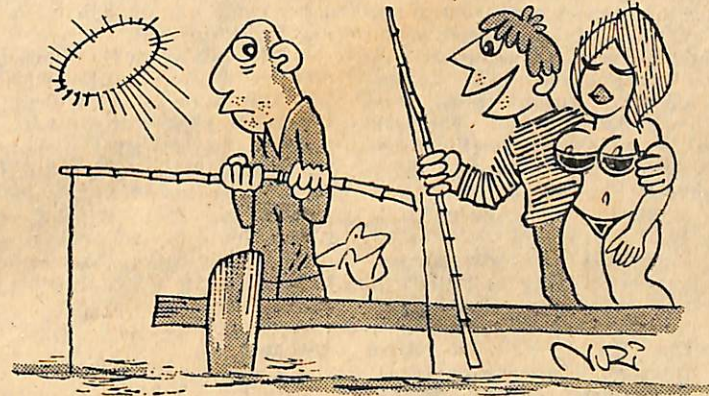
Mehmet Nihal ÖRS
Aksu İlköğretmen Ok. Öğr.,
Aksu/ANTALYA

(Erdal TUSAVUL)
«Tarzan'ın sonu!»

(Akdağ SAYDUT)
Yazısız

(Nuri BİLGİN)
— Hâlâ bir şey tutamadın mı arkadaş?..

ORTALIK NEDEN KARIŞTI?

1969 Ağustos ayının sonlarına doğru, Akbaba'da Vedat Saygel'in «Ortalık Neden Karıştı?» isimli kitabının reklâmını okumuştum.

Yazılarını zevkle takip ettiğim Vedat Saygel'in kitabının çıktığını öğrenince sevinçle en yakın kitapçıya koştum. İçerisi kalabalıktı; başımı uzatıp satış yapan kıza:

— Vedat Saygel'in «Ortalık Neden Karıştı» kitabı var mı? dedim.

O anda diğer müşterilerin işleriyle meşgul olan kız, sorumu anlamamış olacak ki:

— Efendim ne istediniz diye sordu.

— «Ortalık Neden Karıştı» dedim.

Kız şaşırmıştı, bir müddet etrafına bakındıktan sonra:

— Vallahi bilmiyorum, dedi.

Kenan DUMAN
Ziraat Teknisyeni
SANDIKLI

GERÇEK OLAN

Seni tanımadan önce
Şunu sevmişim
Bunu sevmişim
Ne önemi var.
İnci aranılan;
İstirityeler,
Ekseriyetle boş çıkar.

ERGÜN YILMAZ
3. Cad. 61/B — Demetevler
ANKARA

EFENDİLEŞTİK

Önceleri kazaya motorla gelip giderdik. Şimdi iki açıkgöz bir otobüs aldılar. Akşam olunca evinin önüne çeker, sabah olunca yola çıkarırlar. İşte, bütün kıyamet o zaman kopar. Bekleyenler, saldırırlar kapılara. İçeriye ilk giren, işgal etmeye başlar koltukları. Kimine mendilini, kimine şapkasını, kimine filesini atar kendisi de başka bir koltuğa oturur. Hısım akrabasına ve arkadaşına yer tutmuş olur.

Rasim ağayla biz hep ayakta gideriz. Fakat o buna çok içerler. Yolculuk boyunca söylenir durur kendi kendine. Birinde iyice kızmış olacak ki:

— Hoca, sen de ben de bundan böyle ayakta gitmeyeceğiz, dedi.

— İyi, dedim. Bir kuznazlık düşün bakalım.

Ertesi pazar yola çıktık. Bekliyoruz. Otobüs geldi, baktım Rasim ağa en önde oturuyor. Öyle bir kurulmuş ki... Ön kapıdan binenler arka kapıdan tekrar iniyor:

— Yer kalmamış, hep tutulmuş diye feryadı basıyorlar. Ben de girdim.

— Hoca, beğendiğin yere otur, dedi. Arkaya doğru şöyle bir tur attım. Koltukların kiminde şapka, kiminde mendil, kiminde çanta, kiminde torba, kısacası tümü tutulmuş yerlerin. Yanına varıp oturdum.

— Beni kızdırırlarsa, işte böyle tüm otobüsü tutarım, dedi.

Nurettin KOÇ
Büyükkışla kasabası, Zafer mahallesi — Çayıralan/YOZGAT

KAÇ NÜFUS?

Köye gelen sayım memuru, Veli dayıya sordu:

— Kaç nüfussun Veli dayı?

— Üç!

Memur diğer soruları sormaya hazırlanırken, Veli'nin komşusu atılır:

— Veli niçin yalan söylüyorsun? Senin çocuğun yok, bir köroğlu (karısı) bir de sen varsın.

Buna karşılık Veli:

— Bir ben...

— Eee...

— Bir köroğlu etti iki, bir de evdeki büyük kazan, etti üç.

Birden bu cevaba bozulan memur:

— Ne o, kazanı da vatandaş mı sayalım yâni?

Veli gayet haklı bir tavırla:

— Memur bey, kazanın dibi çatlaktır, akıtıyor. Her gün onun da dibine bir koşam (iki avuç dolusu) un atarız!...

Diye cevap verir.

İbrahim YILMAZ
Fındıcak İlkokulu Öğretmeni
Sürmene/TRABZON

ÜÇGEN

O
Onu kovalıyordu
Biteviye,
O ise
Onu..
Ama
Ne O
Onu yakalayabildi,
Ne O
Onu,
Üçünün de karanlıklar oldu sonu.

NECDET ULUSOY
Yapı ve Kredi Bankası A.Ş.
Anafartalar Şb. ANKARA

(Sinan GÜNGÖR)
— Trafik kazalarında dünyada birinciyiz. —

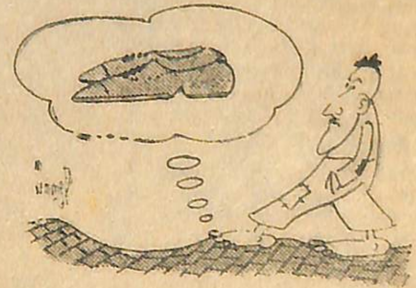
O. V. GİBİ

Yâni ben de mi böyle olacaktım?
Aç karına sigara mı içecektim.
Çok sevdiğim bulgur pilâvını bile
Böyle bin nazla mı yiyecektim?
Hay toprağın bol olsun Orhan abi!

ABDİ EFENDİ

Hiçbir şeyden çekmedi,
Maliyeden çektiği kadar..
Her gün değişen kanunlar, kararlar..
Dayanamadı Abdi Efendi;
Tahsilâttan istifa etti..

Ali ÂŞIK

(Mehmet KARAKAYA)
Yazısız

— Bunlara verdiğimizden yedibuçuk eksik sana, beş eksik de oğlana, eyi mi?

— Olsun oğul...

— Tamam anlaştık, bugünkü de tam yemiye...

— Sağol!...

Sarıbıyık:

— Ben patronla konuşurum, dedi ve karşıdaki kahveye gitti...

O gittikten sonra, amelelerden en genç olanı, bir tükürük fırlattı yumuşak toprağa:

— Namıssız, dedi, vallaha bi gün bi gazmayı endirecem bu pezemengin suratına!...

Sonra Halo dayının yanına sokuldu:

— Niye razı oldun dede? dedi.

— Ne deyim oğul, biz garibik...

— Şimdi yedibuçuk senden, beş de oğlandan günde oniki buçuk lirayı cebine endirecek, sizin kesenizden. Sona da geçecek garşımıza orusbu dölü, arkası tepgili caradan içecek, sankime gendi kesesinden içiyormuş gibi.

— Aldırma oğul, dedi Halo dayı, hele bi hafda çalışak, ben hakgımı almasını bilirim. Hem korkmaa bre herif böyle de birikir.

— Ne? diye sordu başka biri.

— Öküz parası, dedi Halo dayı.

Bir işçi konuştu:

— Bu Isdanbıl öyle deel dedee, hayat bahalı çok bahalı... Eğerkim çoluk çocuk burada olsa insan acından ölür bu paraynan. Bereket bi çavuş hemşerim var da, onun apartmanında galıyorum geceleri... Alt gat da, bitince inşaat bakalım nedecik?

— Yaa, dedi Halo dayı ben demedim size, bizim yatacak yerimiz de yok...

Başka bir işçi:

— Bu patronun bir inşaatı daha olacak, onun en altı bitmiş, gerçi ben iki gece yattım yatamadım, her yan şırıl şırıl su, isderseniz bi söyleyin Sarıbıyığa, söylesin patronuna, sizi orada yatırsın...

Genç amele:

— Yok, dede, dedi, siz orada galamazsınız...

— Galırık oğul, neresi olsa galırık...

Diğer ameleler de, kimi hemşerilerinde kalıyorlardı, kimi patrondan izinsiz, inşaat çavuşu hemşehrilerinin verdiği bir bitmemiş bodrum katında, kimisi, sekizi on'u bir araya gelip tuttukları odalarda... Ama hiçbirinin de şimdilik boş yerleri yoktu. Zaten patrondan izinsiz yatılan bodrum katlarına çavuşlar kimseleri sokmuyorlardı, iti vardı, uğursuzu vardı olur ki bir kutu fayans taşını alır giderse nerden bulacaklardı... Sonra, beraber tutulan evler için daha birkaç ay önceden sıraya giriliyordu, «İrecep köye getdiği zaman, Gadir yatacak... Mamıt da gedince Halil yatacak.»

Onun için Halo dayı, karşıdaki kahveye Sarıbıyık'ın yanına gitti. Sarıbıyık tavla oynuyordu biriyle:

— Gel dayı, gel! dedi.

— Yok oğul, dedi Halo dayı, bizim bi derdimiz var, yatacak yerimiz yok, onu diyecekdim sana.

— Yatacak yer mi? dedi Sarıbıyık, düşünmeye başladı elinde zarlar. Sonra attı zarı düşeş oturttu... Sevinçle çekti aldı pulları eline:

— Yatacak yer de mesele İstanbul gibi yerde, dedi...

Halo dayı:

— Biz yorganlarımızı getirdik, dedi, şöyle bi dam altı ossun yeter bize, gıvrılır oğlanlan yatarık.

— Dam altı ya dayı, işte o dam altını bulmak mesele... Neyse, sen git şimdi, hele bi patron gelsin, onunla konuşurum ben...

Halo dayı kahvenin kapısındaydı ki, Sarıbıyık:

— Ben dünyada yaşlı işçi çalıştırmam amma, bakma sevdim seni dayı, dedi.

Halo dayı, pırıldayan gözlerle baktı ona. İçinden:

«Gosgoca ağanın adamı, canı isderse bulur, dedi. Eee benden de hoşlandığına göre...»

Amelelerin yanına geldi. Genç amele sordu:

— N'oldu dede?

— Hele patron gelsin de golay ederik, dedi...

— Lan ne ırzı gırıkdır şu Sarıbıyık, dedikleri hergele, Allahın şırıl şırıl su çıkan yerine, bi de patronu razı ederik diyor... Gâvur hinoğlu hin gâvur...

Başka bir amele:

— Kalkın, geliyor hinoğlu hin gâvur, dedi...

Sarıbıyık, kahveden saatine bakarak çıktı, geldi. İşçilerin yanına yaklaştıktan sonra:

— Diyeyim mi, şu amele milletinde hiç insaf merhamet yoktur ha, dedi. Yâni ya ben orda tavlanın bitmesini beklesem, namussuzum biriniz de kendiliğinizden kalkıp kazmalara küreklere sarılmazsınız... Oturun ooooh kuştüyü gibi yumuşak toprak üstünde, yeyin zeytin ekmeği, tüttürün sigarayı, akşama kadar debelenin yatın yuvarlanın, hafta başı olunca da gelsin bizim paralar... Hadi hadi kalkın!...

Oysa ki, daha onun karşıdan geldiğini gören ameleler başlamışlardı kazmaya... Sarıbıyık, gelen kamyonun yanına gidince, bir amele:

— Ulan Sarıbıyyık, dedi, daha dün bizim gibi elinde gazma kürek, gazar dururdun, kürer dururdun, şindi patronun adamı olduysan ne oldun sanki?

Başka biri:

— Hayır, dedi, dilini de düzeltti biraz, gendini Isdanbıllı zannediyo.

Halo dayı, bu Sarıbıyık'a neden bu gadar kızdıklarına hiçbir anlam veremiyordu. Onun için karışmıyordu da konuşmalarına. Zaten eline kazmayı aldıktan sonra dünyasını unutuyordu o, arada bir oğlunun yüzüne bakıyordu sadece, hepsi o kadar.

Kamyon geri geri, kazılmamış toprağın içinden, kazılmış temelin yanına dek yaklaştı. Şimdi tüm ameleler kamyona toprak atıyorlardı. Sarıbıyık da geçmiş, şoförle yarenlik ediyordu. Halo dayının küreği de, kazması kadar sağlamdı. Küreği geriye doğru çekiyor, tüm kuvvetini kolunun kaslarına verdikten sonra daldırıyordu toprağın içine, sonra havadan bir yay çizerek kamyonun içine atıyordu. Biraz sonra şoför, kamyonun başına gelince, Halo dayıyı gördü:

— Amman amcaa, dedi, sen nerden düştün buralara?

Mırıltılı şekilde bir cevap verdi Halo dayı amma, kimse ne dediğini anlayamadı... Şoför, şımarık konuşmasına devam etti:

— Maşşallah amcaya maşşallah... dedi. Sonra yanındaki Sarıbıyığa:

— Biliyor musun Feti, dedi, tüm ihtiyarları böyle çalıştırmalı... Çalıştırmalı ki memleket kalkınsın... Bizim evde de var bir tane, hanımın babası, sabahtan akşama kadar o kahve senin, bu kahve benim. Akşam olup eve gelince de, aman dizim, aman belim... Amcaaa! diye bağırdı tekrar... Sonra, iyice Halo dayının yanına yaklaşarak:

— Memleket nere? diye sordu.

— Meşçitli...

— Nerenin olur ora?

Halo dayı, «Ne yapacaksın bre herif» der gibi kafasını kıvırdı, küreğinin ucundaki kocaman bir toprak parçasını arabaya atarken...

— Vallahi bravo bee... Şimdi sor bak, amcanın memlekette tam üç dört tane karısı vardır... Nasıl amca, üç mü, dört mü?

Halo dayı kızarak:

— Altı, dedi...

Şoför bir kahkaha koyuverdi:

— Yahu amca, dedi, altı yapmışsın, insan bâri bunu yedi yapar da, haftanın hiç olamzsa her günü ayrı birine, yaaa...

Halo dayı, küreği dikti bir an için yere, üzerine yaslandı:

— Eee şoforcu, dedi, makine nasıl olsa senin, şindi satsan elli dene öküz alın, onunçun dibin guru, var söylen baalım söylendiğin gadar...

Şoför tekrar kahkahayı bastı, Halo dayı küreğini toprağa daldırdı... Biraz sonra kamyon dolmuştu toprakla... Şoför, direksiyonun başına geçtikten sonra, yalnız Halo dayı'ya:

— Amcaaa, hoşçakal şimdilik, toprağı yıkınca haber ver, gene gelelim, dedi...

Araba gittikten sonra ameleler tekrar kazmaya başladılar toprağı. Çok geçmedi bu kez patron geldi özel arabasıyla. O deminden beri elleri arkasında, ağzında kokulu sigara ile dolaşan, çalım satan Sarıbıyık Fethi, bir anda it oldu, kuyruğunu kıstı, koştu patronunun arabasının kapısını açtı. Patronla mırıldanarak bir şeyler konuşa konuşa işçilerin yanına dek geldiler. Patron da boyuna Halo dayıyı gözlüyordu... Orada durduğu zaman için de, hep Halo dayıya baktı. Sonra:

— Hoşçakalın, dedi ve arabasına doğru gitti.

Sarıbıyık, ondan önce koştu, arabanın kapısını açtı, mendilini çıkardı, ön camı sildi, sonra pencereden bir şeyler daha konuştular patronla, özel araba, hafif hafif uzaklaşıp gözden kayboldu... Sarıbıyık tekrar geldi amelelerin başına. Halo dayıya:

— Dayı, dedi, tamam söyledim patrona, siz öteki inşaatın bodrumunda yatabileceksiniz...

— Sağol, dedi Halo dayı, Allah senden bin bin ırazı gele amale başı gardaşım...

Sarıbıyık, yüzüne ayrı bir anlam vererek:

— Razı olmuyordu amma ,yazık. tır Recai bey dedim, ikisi de garip dedim, sonunda razı oldu... Akşam paydostan sonra, gelin yanıma, ben sizi götüreyim.

Halo dayı, tekrar öteki işçilerin yüzüne baktı... Evet, gerçekten iyi adamdı bu Sarıbıyık Fethi... Acaba neden kızıyorlardı işçiler? Kimbilir, belki de, kendileri Sarıbıyık'ın yerinde olmadıkları için kızıyorlardı. Halo dayı:

«Öyle ya, dedi, fırsat bulsalar, belki adamın ayağını gaydırıp gendileri amale başı olurlar.»

Midelerdeki su çabuk geçti, ince barsaklara, onun ardından somun da durmadı. En fazla zeytin daneleri sallandı çaydanlığın içinde. Sonunda, onlar da daha fazla bu yalnız başına sallanmaya dayanamayıp mideden barsaklara geçtiler... Gün paydosuna yakın, amelelerin ellerindeki kazmalar sallanmaya başladı. Hele gelen son kamyonu toprakla doldurmak, kendi kazdıkları mezara gömülmek kadar zor geldi onlara... Artık, zeytin olsun, somun olsun gövrelerini yapmışlardı, bundan sonraki iş, bedene kalıyordu, o kendinden bir şeyler harcayacaktı, tabii şayet bulursa... Ama Halo dayı yine aynı iştahla çalışıyordu. Kürek de, yine kazma gibi iniyordu toprağa, çıkıyordu kamyona... Şımarık şoförün densiz lâfları olmasaydı Halo dayı daha fazla güç bulacaktı ya kendinde, ikidebir açılan şoförün çenesi, Halo dayının sinirlerini bozuyordu... En sonunda Halo dayı dayanamadı:

— Get bire herif, şu mekine senden daha çok para eder, dedi.

(Basın : 60872 - A - 201212 — 89)

(Devamı var)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Sevgili okurlarımız,
Biliyorsunuz, AKBABA elli yaşında bir delikanlıdır bugün. Bu yaşta başka bir dergi tanıyor musunuz? Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Takdir edersiniz ki, yarım yüzyıllık bir ömür yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. AKBABA bu yarım yüzyıllık sürekli ve şerefli hayatı sizin sevginize borçludur. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç alıyor, şevk alıyor, cesaret alıyor.
Bu sevgiye lâyık olmak için hiçbir şeyimizi esirgemiyoruz. Sizlere daima daha iyisini, daha güzelini vermek için yarışıyoruz.
Geçen sayımızdan itibaren yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.
Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.
Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,
AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.
«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.
Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.
Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.
Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.
Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.
Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Düşüncesizlik

Otomobile kurulmuş, akşam gezmesi yapıyorlardı. Tek geçitli park yoluna girdiler, fakat geçit kapalıydı. Nedenini araştırırken, yolun kenarında bir kutunun bulunduğunu gördüler. Üstünde şöyle bir yazı vardı: «Geçit anahtarı kutudadır. Kapıyı açtıktan sonra anahtarı yeniden kutuya koymanız rica edilir. Not: Okuma bilmeyenler, anahtarı bekçiden isteyebilirler.»
— Ne kadar aptalca bir yazı! dedi kadın.
Kocası sordu:
— Neden?
— Ya bekçi de yoksa?...

Yazısız

Otobüste

Genç kızla çok sıkışık bir durumda yolculuk eden delikanlı:
— İlk durakta benimle birlikte iner misiniz? diye fısıldadı.
— Ah, diye bir iç geçirdi kız. Çok isterdim ama inemem.
— Neden?...
— Annemle beraber yolculuk ediyorum da ondan.

Tecrübeli savaşçı

Gönüllü olarak askere gitmek isteyen gence kumandanı sordu:
— Daha önce herhangi bir cephede savaştınız mı?
— Evet, dedi delikanlı. Beş yıldır evliyim ve bu beş yılın üçünü kaynanamla aynı çatının altında geçirdim!

— Şaşacak ne var anneciğim, mösyö beni su içinde görmeye alışıktır.. çünkü yüzme hocam!..

Haa, o mu?

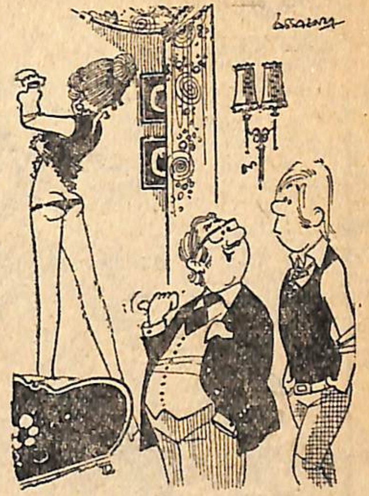
Gece yarısı eve körkütük dönen erkeğine kapıyı açan kadın:
— Bu saate kadar nerdeydin? diye sordu.
— Dişçideydim, dedi adam.
— Fakat alkol kokuyorsun...
— Dişçim, alkolün diş ağrısına iyi geldiğini söylemişti de, pamuğa bulaştırıp, ağrıyan yere koydum.
— Peki, sokaklarda bağırıp çağırmana ne demeli?
— Aaah, ah! diye söylendi adam. Kadın diş ağrısı çekmemiş ki, insanı nasıl bağırttığını bilsin!

İkisi de...

Arabasını rastgele bir yere bırakıp, işine gitmişti. Dönüşte baktı, polisin biri yazdığı ceza makbuzunu iliştirecek yer arıyor.
— Bu da nesi? diye diklendi. Böyle bir ceza makbuzu ile ilk defa karşılaşıyorum.
— Buraya araba bırakmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?
— Biliyorum ama ilk değil ki, aylardan beri aynı şeyi yapıyorum!
Polis gülümsedi:
— Ben de mösyö!

Merak

Küçük Pierino yatağa girdikten biraz sonra yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Bunu duyan babası,, telâş ve heyecan içinde çocuğun odasına koştu:
— Ne var, ne oldu yavrum?..
— Bir şey yok, annem, ağlarsam yanıma gözleri kıpkırmızı, kocaman bir hayvanın geleceğini söyledi de...
— ?!.
— O hayvanı görmek için ağlıyorum...

— Bu taraf şahane, bir de ön tarafı göster bana!..

Nerede?

Akıl hastanesini ziyarete gelen gazeteciye koğuşları gezdiren başhekim, bir kapıyı aralayarak:
— İşte, dedi, burası da aklını otomobille bozmuş olanların koğuşudur.
Ortalıkta kimseyi göremeyen gazeteci hayretle sordu:
— Peki, hastalar nerde?
— Bütün gün tamiratla uğraştıklarından, karyolalarının altındadırlar her halde!

Geri kalan zaman

Satıcı:
— Bu elektrik süpürgesi son derece ekonomiktir, dedi. Düğmesine bastınız mı, eşinizin temizlik işleri beş dakikada biter!
— İşime gelmez, diye cevap verdi müşteri. Öyle bir süpürge verin ki, temizliği en az sekiz saatte tamamlasın, karım mağaza mağaza dolaşacak zamanı bulamasın!

Komedyenin oğlu

Ünlü komedyen Fernandel'in oğlu, her şeyiyle babasını andırdığı halde, sanat ve espri balamından o büyük isme uygun düşecek en küçük bir benzerliği yoktu.
Babasıyla dertleştiği bir gün:
— Büyüyünce çok çirkin bir kadınla evleneceğim, dedi.
Fernandel hayretle sordu:
— Niçin?
— Görenleri güldürmek için!

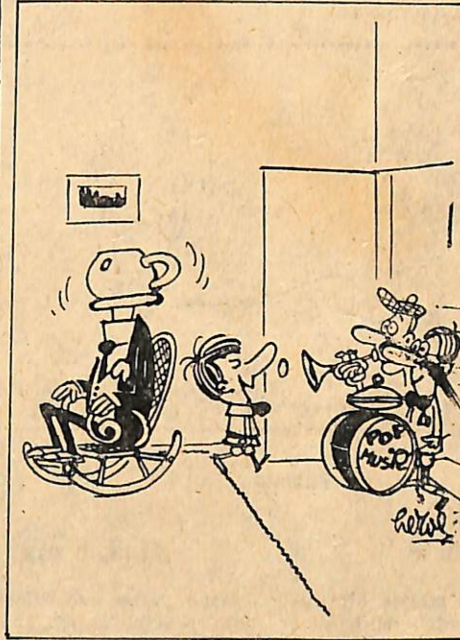

— Oh, oh, hoho!.. Yapma, Philippe!..

Dünya Karikatürleri

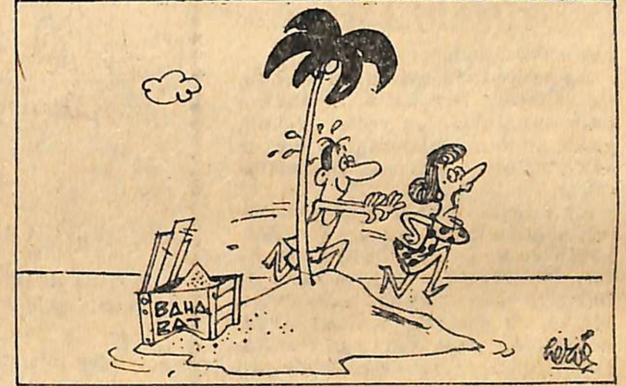
YAZISIZ

-TAMAM! ŞİMDİ İSTEDİĞİMİZ GİBİ ÇALARIZ!..

-GENERAL ŞU TEPEDEKİ MANEVRALARINIZI İZLEDİ. ŞİMDİ DE TEBRİKLERİNİ YOLLUYOR!

-BATAN GEMİDEN TOPLAYACAK BAŞKA BİR ŞEY BULAMADIN MI?..

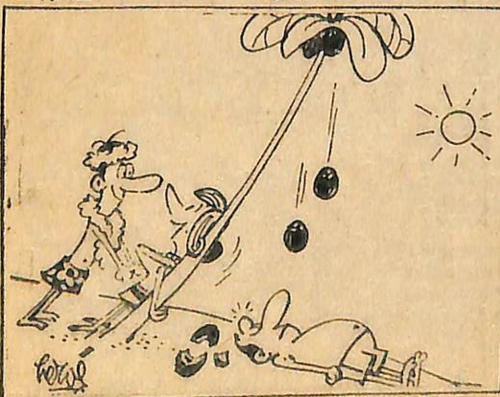
- BABAM SİZE CEZA YAZACAK. NEDENİ, "YASAK YERE PARK ETMEK!"

-BENİM İÇİN MÜKEMMEL... KARIM DA ÇİÇEKLERİ ÇOK SEVER!..

-EEE, RADYONUN HAVA RAPORUNA İNANIRSAN BÖYLE OLUR!..

-İKLİMİN ETKİSİNDEN OLACAK.. KOCAM DURMADAN UYUYOR!..

-ÇABUK, CENNET SOKAĞINA!..

YAZISIZ

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN...

...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

(Yeni Ajans : 1717 — 90)

ARANIYOR!

BULANA 10.000 LİRA

No 2

Akbaba

Polis, şüpheli şahısları toplamış - dün gece bir ev soyulduğunu - söylemişti... Hiç biri bu suçu kabul etmiyordu. Ancak bu, polisin bir taktiği idi.. suçluyu buldu. siz de buldunuz mu?..

Eveet... suçlu aranıyor bulan kazanıyor... Bulun kazanın!..

ZEKİ